

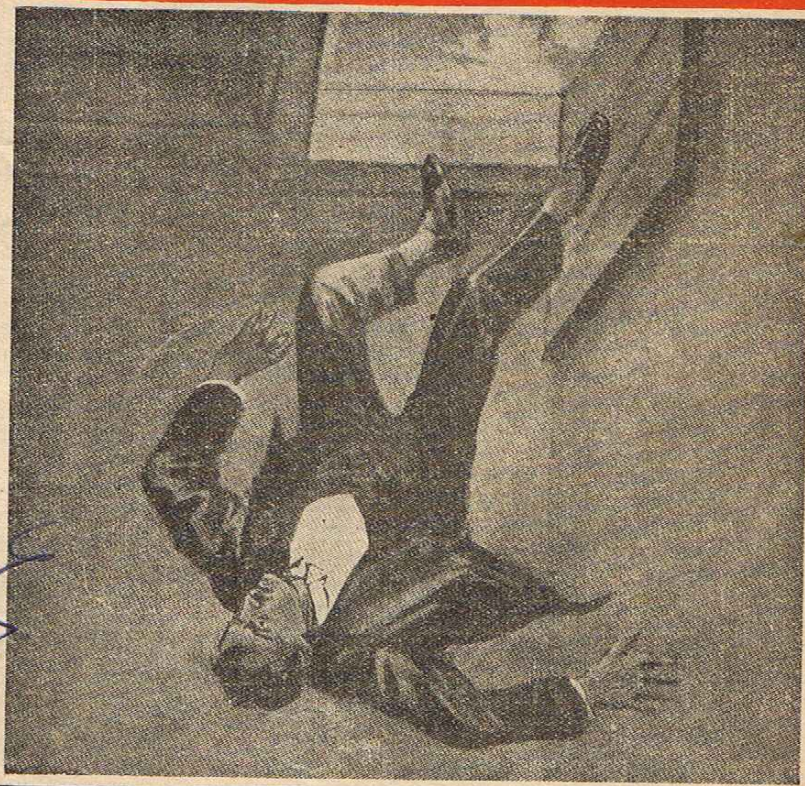

Lord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

TWEE DOODSVIJANDEN

5 frank

De grond verdween onder zijn voeten. Hij wilde zich ergens aan vastgrijpen. Zijn hand greep echter in het ledige.

N° 2008

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. = Alle rechten voorbehouden.

TWEE DOODSVIJANDEN

Professor Nicholson zint op wraak

Professor Nicholson, de Koning der Misdad, zat in zijn werkkamer van zijn oud, grillig gebouwd huis, hetwelk hij had geërfd van zijn voorganger, professor Shydrift, die vóór hem aan het hoofd had gestaan van een der meest gevaarlijke misdadigersbenden van de geheete wereld, die haar leden bij duizenden telden.

De beroemde professor, in wien wel geen enkele Londenaar, op twee na! een berucht misdadiger zou zien, die voor geen enkel misdrijf terugschrikte, leunde tegen den rug van zijn gemakkelijken stoel, die voor zijn schrijftafel was geschoven.

Het was omstreeks twee uur in den nacht en in de Victoria-street, waar het oude huis gelegen was, was geen enkel geluid meer te vernemen, uitgezonderd nu en dan het voorbijrijden van een auto, of de holle stap van een patrouilleerende agent of late voorbijganger.

Eensklaps trilde het zilveren geluid van eene kleine elektrische bel, die onder het blad van de schrijftafel was bevestigd. Professor Nicholson stak met een langzaam gebaar de hand vooruit, greep het uiteinde van een

spreekbuis en vroeg met gedempte stem:

— Zijt gij daar, Kate?

— Ja, meester, werd er geantwoord.

— Heb je u grondig overtuigd, dat alles in orde is? Hebben zij het wachtwoord gegeven en den zilveren penning laten zien?

— Ja, meester.

— Laat hen dan maar hier komen!

De professor legde de spreekbuis weder neer, opende een lade aan zijn rechterhand en overtuigde zich dat de revolver zich op haar plaats bevond en nam toen in een hoek van het vertrek plaats, waar het licht van de elektrische lamp boven de tafel slechts spaarzaam doordrong en men van zijn gelaat weinig anders kon zien dan de fonkelende oogen. Enkele oogenblikken later werd er aan de deur geklopt op een bijzondere wijze.

Zonder zich van zijn plaats te bewegen, trok professor Nicholson aan 'n dunne koord, die achter een der gordijnen verborgen was; Het bovenste paneel van de deur schoof snel omhoog, en tegelijkertijd wierp een krachtige elektrische lamp haar stralen door de opening en op het gelaat van de beide mannen die daar achter stonden.

Zelf gedekt staande achter een zeer zware boekenkast, kon professor Nicholson de deur zeer duidelijk zien door een schuins geplaatsten spiegel, die bij een der wanden van de kast was aangebracht.

Het onderzoek duurde slechts kort, maar het scheen den Koning der Misdaad te bevredigen.

Hij liet de koord schieten, het paneel in de deur gleed weder op zijn plaats. Hij trad snel op de deur toe en draaide den sleutel in het slot om.

— Treedt binnen, zei hij. Ik heb mijn voorzorgsmaatregelen nog meer moeten uitbreiden, de reden zal u lie-den wel bekend zijn. Ik heb hier reeds bezoek gehad van een man, dien gij beiden zeer goed kent, een die mijn doodsvijand is. Ik wil dat gevaar niet meer loopen.

De beide mannen waren het vertrek binnengetreten. Zij waren in de kracht van hun leven, en konden niet ouder zijn dan veertig jaar. Zij waren met uiterste elegance gekleed en bewogen zich met het grootste gemak als mannen van de wereld.

Toch waren deze beide late bezoekers van den professor twee der gevaarlijkste misdadigers welke Londen kende. Het waren de beide aanvoerders van twee geheime genootschappen, « De Koperen Ster » en « De Wolven » en in die hoedanigheid waren zij de eenigen die, met de andere bendecheefs, mede het recht hadden om professor Nicholson van aangezicht tot aangezicht te zien, dat wil zeggen zonder dat de voorzitter en leider van het genootschap van den Gouden Sleutel gemaskerd was.

De beide bendecheefs, Jim Carruther en Tom Brash geheeten, ontdeden zich van hun met roode zijde gevoerde avondcape, wierpen hun witte handschoenen in den hoogen hoed, en namen plaats, met al den eerbied dien zij verschuldigd waren aan een man, die hun leven in zijn handen had, zoowel als het leven van tienduizend andere schurken, over de geheele wereld verspreid. Nicholson was eveneens we-

der gaan zitten en keek zijn beide bezoekers langen tijd achtereen onderzoekend aan. Toen begon hij met een zonderling sleepende stem :

— Ik heb u beiden hier ontboden, om met mij te beraadslagen over een zaak van het grootste gewicht. Het betreft hier John Raffles !

Na deze weinige woorden bleef het opnieuw geruimen tijd stil in het groote vertrek. De mededeeling scheen indruk te hebben gemaakt op de beide misdadigers.

Zij wierpen e'kander een schuwen blik toe, waarvan de beteekenis maar al te duidelijk was. Zij wisten maar al te goed dat de Koning van de Misdaad in den Grooten Onbekende een doodsvijand had, die reeds eenige malen op het punt was geweest voorgoed een einde te maken aan de loopbaan van hun chef.

Raffles wist wie de leider van het Genootschap van den Gouden Sleutel was, en als hij zijn verblijf nog niet aan de politie had bekend gemaakt dan was dit slechts omdat hij nog steeds geen voldoende bewijzen had, om de schuld van professor Nicholson helder als de zon te doen blijken.

Professor Nicholson wist dit evengoed als professor Shydrift, zijn voorganger, die in zijn worsteling met den Grooten Onbekende het onderspit had gedolven en op jammerlijke wijze den dood had gevonden.

Het is dus geen wonder, dat de beide bendehoofden zeer onder den indruk waren van de mededeeling die hun zooeven was gedaan. Zij begrepen aanstonds dat hun meester een nieuw plan ontworpen had en een nieuwe poging zou doen om zijn doodsvijand voor goed onschadelijk te maken, wiens bestaan voor hem een voortdurende bron van onrust en vrees voor zijn leven moest zijn.

Jim Carruther en Tom Brash knikten. Zij begrepen volkomen de bedoeling van hun meester ! Raffles was te veel. Raffles moest verdwijnen !

Het was hun al een zeer duister hoe hun Meester dit dacht te bewerkstelli-

gen, want tot dusverre waren al zijn plannen in die richting jammerlijk mislukt, zonder iets anders op te leveren dan groot nadeel voor zijn kas, en groote vermindering van zijn prestige onder zijn onderdanen. Tom Brash bekeek zijn sierlijk gepolijste nagels en merkte toen schuchter op :

— Ik geloof dat ik uw bedoeling begriep, meester ! Gij wilt dat Lord Lister, John Raffles of hoe hij dan anders mag heeten, voor goed in de onmogelijkheid wordt gesteld u te benadeelen.

— Gij hebt de beteekenis van mijn woorden volkomen begrepen, Brash, antwoordde Nicholson even kalm als gold het de eenvoudigste zaak ter wereld.

— Mag ik vragen of gij reeds een of

ander plan hebt uitgedacht. Of zou het toeval soms hebben gewild, dat gij de verblijfplaats en het dagelijksch uiterlijk van dien man zou hebben ontdekt?

— Neen. Ondanks al mijn moeite, ondanks de honderden ponden sterling, die ik er reeds aan heb ten koste gelegd, is het mij nog altijd niet mogen gelukken, de identiteit van den Grooten Onbekende vast te stellen.

— Maar hoe zullen wij dan... begon Jim Carruther.

— Als gij mij laat uitspreken, Carruther, hernam Nicholson ijskoud, terwijl hij den chef van de Koperen Ster uit de hoogte aanzag, dan zult gij aanstonds vernemen, wat ik voornemens ben en om welke reden ik u heb hier laten komen !

De val wordt opgezet

James Carruther zweeg onthutst en wierp den meester een schuwen blik toe. Professor Nicholson vervolgde :

— De zaak is, dat ik volstrekt niet weet, wie John Raffles is, noch waar hij verblijf houdt, thans evenmin als vroeger. Het is even nutteloos naar hem te zoeken, als naar een naald in een hooiberg. Wij zullen dus opnieuw een list moeten te baat nemen, ten einde hem uit zijn schuilplaats te lokken. Ik geloof dat men John Raffles moet vangen, evenals men een muis vangt. Men lokt deze knaagdiertjes met spek, en wellicht zal men John Raffles lokken met goud of juweelen ! Het is bekend dat hij steeds afkomt op verzameling fraaie steenen, als een vlieg op honig. Ik behoef jullie slechts te herinneren aan den roef van de kroonjuweelen van Siam, van den Koh-I-Nor 2 en van eenige andere zeer kostbare steenen, die allen in de schatkamer van den Grooten Onbekende zijn terecht gekomen. Welnu, we moeten om te beginnen zorgen, dat er een verzameling kostbare steenen komt !

— Valsehe toch zeker? riep Carruther haastig uit.

Nicholson wierp den vrager een

doorborenden blik toe.

— Ik geloof niet dat ge vannacht over uw gewone schrandereid en stilzwijgendheid beschikt, Carruther, merkte hij op. Als ik John Raffles met valsche steenen zou willen lokken, dan kon ik evengoed de hoop koesteren, een muis te vangen in een val die ik van kieze'steenen in plaats van kortsjes kaas voorzien had. De steenen moeten natuurlijk echt zijn en zeer kostbaar, want een man als Raffles zou het onderscheid aanstonds zien.

— Maar als hij ze te zien krijgt, meester, dan is het immers voor hem te laat ! riep Carruther uit, die zich ditmaal niet zoo spoedig gewonnen wilde geven.

— Gij weet niet wat gij zegt ! Het spreekt vanzelf dat er in de bladen een berichtje over die diamanten geplaatst moet worden, anders kunnen wij onze moeite wel besparen. Het moet werkelijk iets zeer bijzonders zijn, anders verdraait Raffles er de hand niet om. De diamanten of andere juweelen moeten ergens geexposeerd worden, en het is dus zeer duidelijk, dat Raffles ze zal zien, voor zij in de brandkast gaan.

— Maar hoe komen wij aan die diamanten, vroeg Carruther, die nog niet overtuigd was.

— Maak u daar niet bezorgd over, als het moet, zal de algemeene kas desnoods voor twee honderd duizend pond alleen aan diamanten kunnen leveren, zei Nicholson op trotschen toon.

— En nu de rest van het plan? vroeg Tom Brash.

— Ziehier! Een van u beiden, ik zou zeggen Jim Carruther dien Raffles in het geheel niet kent, en die er ook het goede uiterlijk voor heeft, vervult de rol van een of anderen rijken Amerikaan, reizende met een groote collectie ruwe en geslepen diamanten, welke hij naar Amsterdam moet brengen, in opdracht van een aantal schatrijke Amerikaansche diamanthandelaars. Wij laten in de krant zetten, dat Mister Brown of Green of welken naam gij wenscht aan te nemen, zijn intrek heeft genomen in de villa van den heer Richard Armstrong. Gij kent Richard Armstrong.

Jim Carruther schudde ontkennend het hoofd maar Tom Brash knikte bevestigend.

— Een zeer rijk effectenhandelaar, zei hij glimlachend. Een uitgelezen schurk en een zeer verdienstelijk honorair lid van de bende der «Wolven», waarvan ik de eer heb chef te zijn.

— Bravo Brash! zei Nicholson met een flauwen glimlach, gij hebt hem daar met eenige woorden goed geteekend. Richard Armstrong is inderdaad een der steunpilaren van de bende, maar hij weet zijn geheim voortreffelijk te bewaren, want geen enkele beursbezoeker, hoe schrander ook en al had hij alle connecties ter wereld, zou een oogenblik durven vermoeden, dat de schatrijke effectenhandelaar Armstrong lid is van een dievenbende!

Hij lachte eventjes onhoorbaar, voor zich heen, waardoor zijn gelaat een afschrikwekkende uitdrukking kreeg en vervolgde toen, terwijl hij zich tot Carruther wendde:

— Armstrong moet in het geheim worden genomen. Tom Brash kent

hem, en zal hem bij u introduceeren. Hij heeft een kleine villa, die uitstekend voor het doel geschikt is, en welke wij voortreffelijk kunnen inrichten als muizenval, waaruit geen ontsnappen mogelijk zal zijn. Gij begrijpt nu zeker wel waar ik heen wil?

— Ja zeker meester! riep Carruther opgewonden uit. Het is een voortreffelijk plan! Lord Lister leest van de juweelen, gaat ze bezichtigen, vindt ze schoon, volgt hun spoor tot in de villa van Armstrong en neemt het besluit er zich van meester te maken! Wij leggen ons in hinderlaag, overvallen hem en de rest...

— Is mijn zaak! viel Nicholson hem in de rede met een uitdrukking van dierlijke wreedheid op zijn gelaat.

— Maar veronderstel eens, dat hij niet alleen komt, merkte Tom Brash op, die zeer voorzichtig was uitgevallen en gewend was steeds het voor en het tegen nauwkeurig te wikken en te wegen.

— Voor zoover ik weet tredt John Raffles of alleen, of hoogstens met een enkelen medeplichtige op, antwoordde Nicholson. Bevindt zijn vriend zich op dien bewusten avond bij hem, dan moet die zijn lot maar deelen! Reeds meermalen heeft hij den grooten onbekende geholpen, bij zijn pogingen om ons te benadeelen, en hij was ook te Parijs gemengd in het avontuur dat Picascue eenige jaren gevangenis heeft gekost.

— Wij zullen dus de medewerking van dien voortreffelijken Parijschen collega moeten missen? riep Tom Brash uit.

— Voorloopig ja, tenminste als wij er niet in slagen hem te bevrijden, antwoordde Nicholson. En hebt ge mij nu soms nog vragen te stellen in verband met onze onderneming?

— Alleen wat het tijdstip betreft, meester, antwoordde Carruther.

— Zoo spoedig mogelijk, riep Nicholson op grimmigen toon.

— Wie zal mij de diamanten ter hand stellen?

— Die krijgt ge van mij persoonlijk!

— Wanneer?

— Nu aanstonds!

Jim Carruther stond half van zijn stoel op, en keek den meester aan.

— Gij hebt uw plan dus geheel en al uitgewerkt? vroeg hij vol bewondering.

— Ja, dat heb ik. Ik ben niet gewoon, over dergelijke dingen gras te laten groeien.

Onder het spreken was Nicholson opgestaan.

— Sta op en wendt u met het gelaat naar gindschen muur, beval hij kortaf.

Zonder een oogenblik te aarzelen, en even gehoorzaam als schooljongens, volgden de beide bendevoerden het bevel op, en gingen zich met het gelaat tegen den muur plaatsen.

Nicholson trad snel op den tegenovergestelden wand toe, tastte even met zijn beenige vingers over de bloemen van het behang en drukte toen op een kleine verhevenheid. Zonder eenig gerucht te maken sprong een klein deurtje open, dat een vrij diepe opening in den muur afsloot. Nicholson stak er den arm in, en trok een klein pakje in grauw papier gewikkeld naar zich toe. Hij sloot het deurtje weder, was met een paar geruischlooze stappen weder bij zijn schrijfbureau en beval:

— Keert u weder om!

Nicholson knoopte het rafelig touwtje los, waarmede het pakje was dichtgebonden. En daaruit rolden nu een aantal diamanten, sommigen ruw geslepen, anderen nog geheel en al onbewerkt, die te zamen een waarde van ruim honderd duizend pond sterling vertegenwoordigden.

Nicholson genoot even van de verrassing der beide misdadigers en zei:

— Dat hadt gij niet verwacht, hé?

— Dat erkennen wij eerlijk, meester, antwoordde Brash, het is inderdaad een zeer schoone verzameling. Ik heb evenwel een bezwaar!

— Laat eens hooren!

— Ik vermoed dat deze steenen ons niet geschonken zijn?

— Niet in de eigenlijke beteekenis van het woord tenminste, antwoordde

Nicholson met een kort lachje. Waarom vraagt gij dat?

— Omdat, als zij afkomstig zijn van diefstal, een beschrijving van die steenen in de bladen zal hebben gestaan, of althans aanwezig is op alle politiebureaux ter wereld. Als deze steenen dus tentoongesteld worden, zal de politie er aanstonds achterheen zitten!

— Natuurlijk heb ik daaraan gedacht, hernam Nicholson. Ik heb echter mijn voorzorgsmaatregelen genomen. Deze steenen zijn om te beginnen reeds acht jaren geleden buit gemaakt, de ruwe werden verkocht door eenige koelies uit de Beersmijnen in Zuid-Afrika en de geslepen steenen werden ontnomen aan een rijke Gallicischen jood, die reeds acht jaren op den bodem van de Donau ligt. Er bestaat dus volstrekt geen reden, dat iemand deze steenen zal herkennen, om de eenvoudige reden, dat niemand van den diefstal aangifte heeft kunnen doen.

— Dan is alles in orde, meester, riep Brash opgewonden uit. Als de voortekens niet bedriegen, dan zal John Raffles ditmaal zijn noodlot niet ontgaan!

— Daar reken ik dan ook op, hernam Nicholson droogjes.

— Hier ligt een verbazende waarde! zei Carruther. Vertrouwt gij mij dit wel toe? vroeg hij gekscherend.

— Of ik u vertrouw, zou ik niet zoo precies kunnen zeggen, antwoordde Nicholson. Ik weet echter wel heel zeker, dat gij er zeer onverstandig aan zoudt doen om mijn vertrouwen te beschamen! Het is u natuurlijk even goed bekend als mij, dat, al zoudt gij u met deze steenen aan de Zuidpool verbergen, daar toch altijd nog wel een Eskimo zal zijn, die u aan ons zal verraden, verondersteld dat gij daar veilig en wel zoudt aankomen! Gij weet dat de wrekende arm van het genootschap van den Gouden Sleutel zeer ver reikt, tot over de geheele aarde, en dat gij met uw diamanten geen honderd mijlen ver zoudt komen!

Even was het doodstil in het vertrek.

Toen hernam Carruther met een gedwongen lachje :

— Het was maar een grapje meester!

— Een grapje van slecht allooi, mijn waarde Carruther, zei Nicholson droog. Een grapje, dat u het hoofd zou kosten als gij zoudt pogen het tot waarheid te maken! Pak die diamanten in, steek ze bij u en zorg er goed voor, want ik zou tot mijn spijt genoodzaakt zijn een zeer strenge straf toe te passen, ingeval u dit kapitaal wordt ontnomen. Ik zou gedwongen zijn het er voor te houden, alsof gij zelf de steenen had ontvreemd, gij begrijpt mij?

Carruther wierp een schuwen blik op het gelaat van den vrager en mompelde bijna onhoorbaar :

— Ik begrijp het, meester!

— Welnu, dan hebben wij niets

meer met elkander te spreken! Het is drie uur en ik moet morgen om zeven uur op, teneinde om half negen mijn college te kunnen geven. Ik vertrouw dat gij schrander genoeg zijt, om de bijzonderheden van het plan aan u te kunnen overlaten, zooals het opstellen van het bericht voor de pers, het inlichten van Armstrong, het zoeken van een juwelier, die geneigd is de steenen ten toon te stellen en andere kleinigheden!

— Wees gerust, meester, het zal als van een leien dakje gaan, riep Carruther uit.

— Dat hoop ik! Als gij dit goed opknapt, als werkelijk John Raffles in de val loopt, dan zult gij u niet over mijn ondankbaarheid te beklagen hebben!

De Diamanten

Twee dagen later omstreeks tien uur in den morgen zaten Lord William Aberdeen en zijn onafscheidelijke medewerker Charles Brand in de groote leeszaal van het Asterhotel, waar zij zoeven een samenkomst hadden gehad met een der rentmeesters van Zijn Lordschap, die zoo juist weder vertrokken was, op de doorreis naar Parijs waar hij voor zijn meester een paar zware Argonner werkpaarden zou koopen.

De beide vrienden waren zoo goed als geheel alleen in de groote zaal, daar de gasten zich nog aan het ontbijt bevonden of reeds aan hun bezigheden waren gegaan.

Charles Brand was verdiept in de lezing van de «Times», terwijl zijn vriend voor het raam stond in afwachting dat de kellner hem zou komen melden, dat zijn auto was voorgereden. Een licht gebrom van den jongen man deed Zijn Lordschap omzien.

— Iets bijzonders in de «Times»? vroeg hij, zonder belangstelling.

In plaats van te antwoorden trad de jennee man met het blad in de hand op hem toe, en wees op een bericht.

Lord Aberdeen nam hem de krant uit de hand en las het volgende :

De heer Elias Bunsh uit Georgia is eergisteren met een zeer fraaie collectie diamanten meerendeels ongeslepen, op de doorreis naar Amsterdam, waar de steenen geslepen zullen worden, te Londen aangekomen. Gedurende een paar dagen zullen de prachtige steenen worden tentoongesteld in den winkel van de juweliers Sunderham en Zoon aan het Strand. Tijdens zijn kortstondig verblijf in onze stad zal de heer Bunsh zijn intrek nemen bij zijn vriend, den welbekenden effectenhandelaar Richard Armstrong, in wiens brandkast de steenen een veilig plaatsje zullen vinden.

Lord Aberdeen vouwde het blad langzaam dicht, keek naar den datum en overhandigde het toen weder aan zijn vriend met de merkwaardige woorden : Om te onthouden, Charles.

Juist op dit oogenblik kwam de prachtige blauwgelakte auto van Zijne Lordschap voorrijden. Achter het atuurwiel zat Henderson, een kerel als een boom, die er uit zag alsof hij met een

enkelen vuistslag een os zou kunnen dooden.

— Daar is de wagen, Charles, zei Lord Aberdeen. Laten wij maar aanstonds naar huis gaan, ik heb eenige plannen met je te bespreken!

De twee mannen daalden het terras af.

— Naar huis, Henderson! riep Lord Aberdeen. Maar wacht nog een oogenblik!

Hij liet zijn stem dalen en wendde zich tot Charles Brand met de vraag:

— Zou je zoo goed willen zijn, om even een nummer van de «Times» bij een krantenjongen te koopen, hetzelfde nummer wat je me zoeven liet lezen.

In een oogwenk had Charles Brand een schreeuwenden krantenjongen opgevangen en kocht een nummer van het Cityblad. Lord Aberdeen had reeds in de auto plaats genomen en wachtte.

— Vooruit maar Henderson! zei Charles Brand, terwijl hij op zijn beurt in de auto stapte.

Lord Aberdeen had het blad, hetwelk Charles Brand hem ter hand had gesteld, opengeslagen en las nu met aandacht nogmaals het berichtje door, hetwelk zoeven zijn aandacht had getrokken. Toen vouwde hij de «Times» op, tikte er mede in de palm van zijn linkerhand, keek eens naar buiten, en wendde toen plotseling het gelaat naar zijn metgezel.

— Wat dunk je ervan, vroeg hij.

— Waarvan? Van de diamanten van Elias Bunsh, uit Georgia?

— Natuurlijk!

— Wel, misschien is het wel de moeite waard, eens bij die juweliers Sunderham & Zoon aan te loopen, om ze te bezichtigen! zei Charles Brand, met een effen gezicht.

— Alleen maar bezichtigen?

— Nu, misschien kunnen wij ze ook wel eens in de hand nemen...

— Dat klinkt al beter!

— En wij zouden b.v. kunnen vergeten, ze weder neer te leggen!

— Ongetwijfeld! Ik ken je vergeetachtigheid in zulke dingen! Wat mij-

zelf betreft, ik gevoel bepaald een onweerstaanbare behoefte mijn voorraad steenen weer eens aan te vullen. Ik heb er dezer dagen weder vrij veel verkocht...

— Dat heb je, Edward en wel ten bate van het Gesticht voor oude zeelieden te Portsmouth! zei Charles Brand.

— Heb je dat zoo nauwkeurig genoteerd?

— Dat weet je heel goed! Als ik het niet deed, dan zou je het den volgenden dag vergeten zijn!

— Ik erken, Charles, dat je op meestertelijke wijze mijn fortuin beheert.

— En dat is maar goed ook, Edward, want als ik er geen stokje voor stak, dan zou je miljoenen uitgeven, zonder links of rechts te zien, en in minder dan een jaar zou je alles kwijt zijn!

Lord Aberdeen trok de schouders op.

— Daar bestaat nog zoo spoedig geen vrees voor, zei hij.

En daarop liet hij met gedempte stem er op volgen:

— Gelukkig beschikt Lord Lister, geheeten John Raffles, over voldoende middelen om zijn schatkist, indien de bodem daarvan te zien mocht komen, weder aan te vullen!

Eenigen tijd zwegen de beide vrienden. John Raffles, want hij was het, keek in gedachten voor zich uit, terwijl diepe rimpels zijn hoog blank voorhoofd groefden. Toen bekeek hij zijn lange, sterke, goed onderhouden vingers en hernam op luchtigen toon:

— Wij spreken dus af, nietwaar, dat wij de diamanten van Elias Bunsh aan een nadere beschouwing zullen onderwerpen!

— Een beschouwing, waarbij wij ons het recht voorbehouden, de steenen duurzaam onder onze berusting te houden, indien zij ons bevallen! voegde Charles er lachend aan toe.

— Ik zie tot mijn genoegen dat wij het volkomen eens zijn, beste Charles!

— Ken je den winkel van Sunderham en Zoon, ik bedoel natuurlijk of je de inrichting goed kent, want ik zelf ben er verscheidene keeren geweest!

— Ja Charles en ik vrees, dat het zeer moeilijk zal vallen, de steenen daar weg te halen! De winkel van Sunderham en Zoon is een ware vesting, en hij is bovendien op het drukste punt van het Strand gelegen. Het zou wel een mirakel zijn, als wij daar ongehinderd met den buit konden wegkomen. Er zijn wel tien plaatsen in het huis, vanwaar men, eenvoudig door op een knop te drukken, langs electrischen weg de zware voordeur kan sluiten.

— Het zou dus de voorkeur verdienen, de steenen van eigenaar te doen veranderen als Bunsh ze terug heeft gehaald?

— Dat is inderdaad mijn meening.

— Ken je dien Richard Armstrong?

— Jawel, tenminste van naam. Op de beurs is hij niet bijzonder geacht, want hij moet eenige transacties op zijn kerfstok hebben, die goed beschouwd niet door den beugel kunnen, een zeer ruim standpunt, zooals je weet! Dat doet er intusschen weinig aan toe. De hoofdzaak is, dat ik weet waar de man woont en dat zijn huis waarschijnlijk heel wat gemakkelijker te behandelen zal zijn, dan de winkel van de heeren Sunderham!

— Ik vrees echter, dat wij wat spoed achter ons plannetje moeten zetten, hernaam Charles. Er staat in het bericht, dat zijn verblijf slechts «kortstondig» zal zijn!

— Daar zullen wij dan ook op rekenen, mijn jongen! Het zal ons gemakkelijk vallen er achter te komen, wanneer de diamanten teruggehaald worden en daarop kunnen wij ons plan bouwen!

— Is Sunderham gehuwd?

— Neen. Hij heeft een huishoudster en een paar bedienden, naar ik meen. En dat is voor hem meer dan voldoende, want ik meen te weten, dat hij zeer weinig binnenshuis vertoeft.

— Hoe zou Bunsh hem hebben kennen?

— Ik weet het niet en ik stel er ook weinig belang in, antwoordde Raffles, een zakenvriend, denk ik.

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd voort over het plan, totdat de auto stil hield voor het vergulde hek van een voortuin, die behoorde tot de fraaie villa, welke Lord Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde.

— Hebt gij mij nog noodig, Mylord? vroeg Henderson, nadat de beide mannen waren uitgestegen.

— Neen, Henderson, voorloopig niet. Wij lunchen op de villa.

De oude Gaston, de trouwe kamerbediende van Zijne Lordschap, ontving de beide heeren in de reusachtige vestibule en ontdeed hen van hun jassen. Een half uur later zaten de beide vrienden aan de lunch en bespraken in bijzonderheden het plan van het nachtelijk bezoek, hetwelk de diamanten van Elias Bunsh zou gelden.

— Wij zullen vanmiddag eens naar het Strand wandelen, misschien liggen de steenen er reeds, zei Charles.

— Het is niet onmogelijk. Wij hebben vanmiddag toch niets te doen, het is een goed plan.

Charles bleek goed te hebben gezien. Want toen de beide vrienden eenige uren later langs het Strand slenterden, zagen zij reeds van verre een groepje nieuwsgierigen zich verdringen voor de groote spiegelruit van een der winkelkasten van den beroemden juwelierswinkel. Het duurde eenigen tijd voor zij op hun beurt een plaatsje hadden weten te veroveren, waar zij de fraaie collectie duidelijk konden zien. Het waren een dertigtal steenen, waaronder eenige groote en zeer kunstig geslepen diamanten van het zuiverste water, die op zichzelf reeds een burgersvermogen vertegenwoordigden. Meer dan de helft van de steenen was echter nog ongeslepen en een leek zou ze zeker voor kiezelsteenen hebben gehouden. Maar Raffles zoowel als Charles waren kenners en zij zagen spoedig dat deze steenen van zeer groote waarde waren.

Na de collectie eenige minuten te hebben bezichtigd, liepen de beide heeren weer verder, om plaats te ma-

ken voor andere nieuwsgierigen. Zij liepen eenigen tijd stilzwigend voort. Eindelijk merkte Raffles op:

— Fraaie steenen, Charles!

— Zeer fraai, Edward!

— Die Bunsh is een Amerikaan, geloof ik?

— Naar zijn naam en de plaats van herkomst te oordeelen, zeker!

— Wij zullen goed acht geven wanneer de steenen door Bunsh weder worden weggehaald, in den nacht van denzelfden dag moet de slag geslagen worden!

De inbraak

Twee dagen later, omstreeks half drie in den nacht, liepen twee heeren in avondtoilet snel langs de Theemskade in de buurt van de Chelsiabrug. Zij sloegen de Queens Road in en liepen deze door totdat zij den hoek van de Durhamstreet bereikt hadden. Daar verhief zich een kleine villa, waarschijnlijk reeds vele eeuwen oud, en die zonderling afstak tegen de huizen in de onmiddellijke omgeving. De villa was aan alle zijden omringd door een kleinen tuin. Aan drie zijden was deze tuin omgeven door een muur, maar aan de zijde van de Queens Road bevond zich slechts een laag hek.

De beide mannen, die het huis even in oogenschouw namen, waren John Raffles en Charles Brand, beiden onherkenbaar vermomd.

Het was zeer stil in den omtrek en slechts zeer in de verte liet zich de stap van een surveilleerenden politieagent hooren. Vlug als kangaroo's wipten de beide vrienden over het lage hek en waren in een ommezien onder de boomen en uit het gezicht van den laten voorbijganger, die zich wellicht nog op straat mocht bevinden. Zij liepen snel om het huis heen, totdat zij den achtergevel bereikt hadden. Hier deden zij hun maskers voor.

— Ik heb de vesting onderzocht, zooals je weet, zei Raffles op fluisterenden toon, en hierachter bevindt zich de zwakke plek!

— Waarin bestaat die?

— In de deur voor de leveranciers, dicht bij de keuken. De deur zelf is stevig, maar zooals je ziet, bevindt er zich een tuimelraam boven, hetwelk onzen opmarsch zeker niet zal stuiten!

— Maar wij kunnen er niet bij!

— Daar onder dat afdak zie ik een ladder, en als die er niet geweest was, zou het nog niet veel beteekenen. Ik zou dan eenvoudig op je schouders zijn geklommen.

Charles liep snel naar de aangewezen plek en keerde terug met een kleine ladder. Hij plaatste haar tegen de deur en Raffles klom er vlug als een kat en geheel onhoorbaar tegen op. In een oogwenk had hij het raam uit de sponning gesneden en het Charles toegereikt. Nog voor de jonge man zich weder had opgericht, nadat hij het glas voorzichtig tegen den muur had gezet, was Raffles reeds door het tuimelraam verdwenen.

Charles volgde hem, beladen met het gewicht van de tasch met inbrekerswerktuigen. Toen hij het hoofd door de opening stak, zag hij Raffles reeds bezig met behulp van het getempered licht van zijn zaklantaarn, de omgeving te onderzoeken. Het volgende oogenblik stond de jonge man naast hem. Hij bemerkte dat hij zich in een gang bevond, waar de vloertegels door ouderdom geheel waren uitgesleten. Schemerachtig kon hij het begin ontwaren van een prachtig gebeeldhouwde eikenhouten trapleuning. Zelfs in de duisternis kon hij waarnemen dat het huis zeer oud was en dat er in den loop der eeuwen slechts weinig aan verbouwd en veranderd was. Maar hij had niet veel tijd over de oudheidkundige waarde van het huis bespiegelingen te houden, want reeds wenkte Raffles hem, die den voet op de eerste treden van de trap had gezet. Hij hasette zich aan die

wenk gevolg te geven en onhoorbaar als katten beklommen de beide vrienden de eikenhouten wenteltrap, die naar de eerste verdieping van het huis voerde.

— Waar zijn de diamanten? vroeg Charles fluisterend.

— In de brandkast van Richard Armstrong, die in zijn particulier kantoor staat.

— Waar is dat?

— Aan het einde van dezen gang. Wij zullen aanstonds...

Raffles maakte den zin niet af, maar bleef in luisterende houding staan.

— Wat is er? vroeg Charles ongerust, terwijl de woorden als een zucht over zijn lippen kwamen.

— Hoorde je niets?

— Volstrekt niet!

— Dan zal ik het mij verbeeld hebben, ik meende eenig gerucht te hooren. In ieder geval zullen wij er goed aan doen, als wij onze revolvers gereed houden.

Vlak tegenover de trap strekte zich een gang uit, met eenige deuren aan weerszijden. Weer wenkte Raffles.

De beide mannen gingen den gang in, totdat Raffles stil stond voor een van ouderdom bijna zwart geworden eikenhouten deur. Hij draaide aan de kruk, tot zijn niet geringe verwondering kon hij haar gemakkelijk openen.

Een oogenblik bleef hij doodstil staan. Een vaag gevoel van wantrouwen, waaraan hij geen naam had kunnen geven, had hem bekropen. Hij stelde er geen prijs op, de deuren open te vinden van vertrekken die dicht behoorden te zijn. En dat was toch zeker wel het geval met een kamer, waarin de brandkast stond die een waarde van honderduizend pond sterling bevatte.

Maar een greep in zijn zak, waarin hij zijn trouwe revolver voelde, deed hem aanstonds dit onverklaarbare gevoel van achterdocht terzijde stellen. Hij ging binnen op den voet gevolgd door Charles. Het licht van de elektrische zaklantaarn verlichtte een vrij

groot, goed gemeubeld vertrek, dat als kantoor was ingericht.

Het had twee ramen, waar dikke gordijnen hingen, op den vloer lag een fraai karpert, waarop hier en daar tijgervellen waren verspreid, in een hoek stond een gemakkelijke sofa, waarvoor een rooktafeltje was geschoven. Tusschen de beide ramen stond een schrijfbureau en in een hoek van het vertrek bevond zich het meubel dat aanstonds alle aandacht van den Grooten Onbekende in beslag nam: de brandkast.

— Zet de lamp daar neer, en neem de schrijftafel voor je rekening, fluisterde Raffles. Nu wij toch hier zijn, gaat het in een moeite door. Ik zal mij intusschen wel met de brandkast bezig houden.

Raffles knielde voor de brandkast neder, opende de tasch met inbrekerswerktuigen en wilde zich aan het werk zetten. Maar een ongewoon geluid deed hem ophouden en verschrikt opzien. Met een zachten klap was de kamerdeur, welke hij had laten openstaan, in het slot gevallen.

Verscheidene minuten, het leek hun later een eeuwigheid toe, bleven de beide mannen in dezelfde houding, met de oogen voortdurend op de dichte deur gericht, alsof zij ieder oogenblik vreesden haar weder te zien opengaan, om doortocht te verleen aan een half dozijn welgewapende politieagenten.

Maar alles bleef stil. In het geheele holle huis was niet anders te hooren dan het tikken van een zware staanklok, die waarschijnlijk in een der gangen stond. En juist deze stilte spande de zenuwen der beide mannen tot het uiterste. Eindelijk kon Charles spreken. Zijn fluisterende stem had een schorren klank toen hij vroeg:

— Wat was dat? Hoe viel die deur dicht?

— Misschien is het huis wat scheef gezakt en de deur vanzelf in het slot gevallen, antwoordde Raffles fluisterend. Open haar weder, want ik wil onzen aftocht vrij houden.

Charles trad op de deur toe en

draaide langzaam en voorzichtig den knop om.

Toen zag Raffles in het bleeke licht van de electriche lamp, dat het gelaat van den jongeman onder zijn masker van schrik vertrok.

— Wat is er? vroeg hij.

— De deur is op slot gedraaid, antwoordde hij heesch.

Raffles was langzaam opgestaan en draaide nu zelf aan den knop. Daarop wendde hij langzaam het gelaat naar zijn metgezel en zei zachtjes :

— Er is iets gaande, wat mij in het geheel niet bevalt ! Er gebeurt iets in dit huis wat niet in den haak is ! Wij zijn hier gevangen, dat is zeker !

Hij stond een oogenblik in beraad, klemde de lippen op elkander en hernam toen vastberaden :

— Dicht of niet, toeval of niet, ik ben hier gekomen om die diamanten te hebben en ik wil ze hebben ! Als wij niet meer door de deur terug kunnen, dan maar door een van de ramen ! Vooruit ! Aan het werk en laten wij ons haasten !

Raffles keerde naar de brandkast terug en knielde er opnieuw voor neer.

Charles stond en oogenblik verstomd over zooveel stoutmoedigheid, terwijl hij zelf nog geheel en al ontroerd was over het zonderlinge voorval met de deur, maar niettemin gehoorzaamde hij onmiddellijk. Hij greep eenige werktuigen en zette zich aan zijn taak, het bureau te openen. Inmiddels had Raffles eenige zonderling gevormde werktuigen uit zijn tasch gehaald, waaronder een eigenaardige cirkelzaag ; alles van zijn eigen vinding, en begon daarop zijn werk.

De brandkast was een tamelijk oud meubel, maar vrij sterk, en het duurde

bijna drie kwartier voor Raffles met een zucht van verlichting fluisterde :

— Het is klaar ! Wij hebben den buit thans maar voor het medenemen !

— Daarover maak ik u mijn compliment, John Raffles, klonk een scherpe stem vol hatelijken spot.

In een oogwenk waren de beide vrienden overeind.

— Verraad ! schreeuwde Raffles. Dat was de stem van Nicholson !

— Ha ! ha ! ha ! klonk een duivelachtig lachje.

De beide gevangenen — want zij gevoelden nu zeer goed, dat zij dit waren — wierpen een blik om zich heen, als zochten zij naar den man, die dit satanische lachje had laten hooren.

Maar er was niets te zien. Raffles greep zijn revolver. Maar voor er gebruik van had kunnen maken, liet zich een eigenaardig gerucht hooren en zeer snel schoof de geheele linkerwand van het vertrek omhoog.

De twee mannen staarden half verblind in een helder verlichte ruimte, waar de gedaanten van zes in lange domino's gewikkelde mannen stonden. En zes blinkende revolverloopen waren op de beide mannen gericht. Charles uitte een woedenden kreet en tastte in zijn zak.

Een schot knalde, Charles slaakte een rauwen kreet, bracht de hand aan het voorhoofd en stortte voorover midden op den vloer, waar hij beweegloos bleef liggen.

Met een kreet als een wild dier wilde Raffles zich op den schutter werpen, maar hij gevoelde hoe de grond onder zijn voeten verdween, hij wilde zich ergens aan vast grijpen, zijn hand greep echter in het ledige en toen stortte hij omlaag.

De wraak van Nicholson

Hij viel van een hoogte van omstreeks vier meter en bleef een oogenblik verdoofd liggen. Toen hij omhoog keek, zag hij dat 't vloerluik weder op

zijn plaats schoof en tegelijkertijd werd het stikdonker om hem heen. Niet zonder moeite stond hij op. Hij tastte naar zijn zak. Zijn revolver be-

vond zich nog op haar plaats, dat was tenminste een gelukkige omstandigheid. Hij zocht naar zijn lucifers, vond het doosje en streek een lucifer aan.

Bij het vage schijnsel kon hij zien, dat hij zich in een kelderruimte bevond, die geen enkelen anderen ingang scheen te hebben dan het verraderlijke valluik, waar doorheen hij zooeven omlaag was gestort.

Hij hield den lucifer zoo ver mogelijk boven zijn hoofd, de zoldering was minstens vier meter van den vloer verwijderd en het mocht een wonder heeten, dat hij op den hardsteenen vloer niet te pletter was gevallen.

De lucifer ging uit en opnieuw was de kelder in duisternis gedompeld.

Raffles stak een tweeden lucifer op en begon de wanden te onderzoeken. Hij liep langzaam in het rond, telkens tegen de wanden kloppend, maar nergens gaven zij een hollen klank. Het was duidelijk, dat deze kelder geen tweeden uitgang had. De wanden waren bestreken met beton en volkomen glad. Zelfs bij de hoeken was geen enkele voeg te zien, noch daar, waar de wanden den vloer raakten.

Ook deze scheen uit beton te bestaan. Raffles had dit alles ontdekt ten koste van een tiental lucifers. Hij had nog slechts een in zijn doosje. Midden in den kelder, in een schrik-aanjagende duisternis gehuld, stond hij stil.

Zijn gedachten hielden zich reeds niet meer met zich zelf bezig, maar waren bij Charles Brand. Hij had gezien, hoe zijn trouwe vriend doodelijk gewond naast hem neerstortte.

Een huivering van ontzetting en vreeselijke woede liep hem over den rug. Zou het mogelijk zijn, dat zijn eenige ware vriend, zijn trouwe maker, inderdaad dood was? Hij kon, hij wilde er niet aan denken. Hij moest trachten hier weg te komen! Maar hoe? Hoe was dit mogelijk?

Hij zag geen kans om het luik te bereiken zelfs al zou hij een touw bij zich gehad hebben, want hoe ware het

mogelijk geweest dit ergens aan te bevestigen?

Hij begon, met de handen voor zich uit, ten einde geen gevaar te loopen, tegen een der wanden te stooten, als een dier in zijn kooi heen en weer te loopen, telkens met den voet stappend, in de hoop, dat hij hier of daar een verborgen luik zou ontdekken.

Maar al zijn pogingen waren vruchteloos, er was geen ontkomen aan.

— Zou de onnensch mij hier van honger willen laten omkomen? vroeg Raffles zich zelf halfluid af.

Hij ontving geen antwoord op deze vraag en de klank van zijn eigen stem joeg hem schrik aan. Maar plotseling deed een licht geraas hem de ooren spitsen. Hij trachtte de duisternis te doorboren, maar hij kon volstrekt niets onderscheiden.

Maar nu werd een zwak, rossig lichtschijnsel zichtbaar. Het luik boven zijn hoofd werd geopend! En het volgende oogenblik schoot een verblinde lichtstraal den kelder binnen. Bijna tegelijkertijd kwam een smalle stalen ladder naar omlaag zakken, totdat het ondereinde op den betonnen vloer steunde. Een half dozijn revolverloopen staken over den rand en waren met onverbiddelijke nauwkeurigheid op den Grooten Onbekende gericht.

— Bestijg die ladder, John Raffles! klonk een maar al te bekende stem bevelend, en tracht geen tegenstand te bieden, want het zou u berouwen.

Raffles dacht er niet aan!

Misschien bood zich later een kans tot redding, die hij niet aanstonds wilde bederven door zich hier tegen een zevoudige overmacht te verzetten!

Bij de eerste verdachte beweging zou hij zeker zes kogels in het lichaam krijgen. Hij had aanstonds zijn geheele tegenwoordigheid van geest herkrege. Zonder zich te overhaasten begon hij de ladder te beklimmen.

Eenige oogenblikken later stond hij weder in het vertrek, waar zich de brandkast bevond. Hij werd omringd door zes mannen, dezelfde waarschi-

lijk die hij zooeven enkele oogenblikken had kunnen onderscheiden.

Ofschoon Nicholson evenzeer een masker droeg en een zwarte pij, herkende hij hem toch aanstonds aan zijn lengte en aan zijn klauwachtige handen. Met gekruiste armen bleef Raffles in het vertrek staan terwijl het luik zich weder sloot. Hij leek daar als uit steen gehouwen te staan, maar zijn geest werkte bliksemsnel. Zijn oogen zochten naar een uitweg, een middel om te ontsnappen, een kleine kans op behoud!

Maar het was alsof Nicholson zijn gedachten ried. Hij liet een kort onheilspellend lachje hooren en zei:

— Ik geloof uw gedachten wel te willen raden, John Raffles, want dat gij het zijt, zult ge wel niet durven ontkennen!

— Ik denk er niet aan, professor!

Nicholson beet zich op de lippen.

— Gij heb mij herkend? Ondanks mijn vermomming?

— Een schurk zou ik herkennen in het holste van den nacht, ja, al lag ik reeds in mijn graf!

Nicholson liet een gebrul van woede hooren en trad met gebalde vuisten op Raffles toe, die hem kalm afwachtte. Maar op het laatste oogenblik wist de Koning van de Misdaad zich te bedwingen. Hij liet opnieuw een hatelijk lachje hooren en hernam:

— Wat dat laatste betreft, gij zult spoediger dan gij denkt in de gelegenheid zijn er een proefje mede te nemen.

Raffles keek hem strak aan, zonder dat een spier op zijn gelaat bewoog. Toen haalde hij zijn schouders op en zei

— Gij kunt doen wat gij wilt! Als gij soms denkt dat gij mij vrees kunt aanjagen dat hebt gij het mis.

— Wij zullen wel zien, hernam Nicholson.

Hij scheen eenige oogenblikken na te denken en vervolgde toen:

— Gij zult dus sterven, John Raffles! Daaromtrent zal bij u wel geen onzekerheid hebben bestaan! Gij weet het even goed als ik, dat een onzer op dit ondermaansche te veel is! Het lot heeft nu eenmaal gewild, dat gij dat zoudt zijn!

— Misschien! kwam het kalm over Raffles' lippen.

— Misschien? herhaalde Nicholson toornig. Gij dwaas! Denkt gij soms dat er voor u nog een ontsnapping mogelijk is? Ziet gij niet dat er nog steeds vijf revolvers op u gericht zijn? Een enkele wat al te snelle beweging en gij zijt een man des dood!

Raffles staalgrijze oogen keken den schurk trotsch en onverschrokken aan.

— Wij zeggen dus dat gij sterft, vervolgde Nicholson op heeschen toon terwijl hij het gelaat dicht bij dat van Raffles bracht. Gij zult dit huis niet levend verlaten, evenmin trouwens als uw medeplichtige! De gek heeft het gewaagd de hand tegen ons op te heffen, maar een wrekende kogel heeft hem midden in het voorhoofd getroffen.

Een schok doorvoer het lichaam van den Grooten Onbekende. Hij werd zeer bleek en een oogenblik scheen het alsof hij zich op den Koning der Misdaad wilde werpen. Met inspanning van al zijn krachten wist hij zich echter te bedwingen. Op doffen toon kwam het over zijn lippen:

— Mijn spel is uit. Maak er een einde aan, spoedig! Gij zult zien hoe John Raffles weet te sterven!

— Haha! Gij denkt mij te imponeeren? Gij bluft in het aangezicht van den dood? Wij zullen zien of gij dit kunt volhouden! Bindt hem mannen! zoo wendde hij zich onverhoeds tot de bandieten die tot dusverre zwijgend, met opgeheven revolvers een kring om Raffles hadden gevormd.

Als tijgers wierpen de vijf schurken zich op hun slachtoffer. Wel slaagde Raffles er in, een hunner met een geweldigen vuistslag buiten gevecht te stellen, maar de aanval was te onver-

hoeds geweest en de overmacht te groot. Na een korten strijd werd Raffles overweldigd en machteloos gemaakt. Zijn armen waren met sterke touwen op zijn rug bevestigd, en een tweede touw, om zijn enkel, liet slechts zooveel speling dat hij met zeer kleine stappen voetje voor voetje kon voortschuiven. Nicholson overtuigde zich persoonlijk dat de touwen goed waren vastgemaakt en liet toen een lachje van zegepraal hooren.

— Nu zullen wij eens zien, mijnheer Raffles, hoever uw doodsverachting gaat, zei hij.

Weer wendde hij zich tot zijn medeplichtigen met het bevel :

— Brengt hem naar de plek waar het vonnis voltrokken zal worden.

De vier bandieten, de vijfde lag nog altijd bewusteloos op den grond, grepen Raffles beet en duwden hem voor zich uit.

De kleine stoet besteeg een trap, bijgelicht door Nicholson, die zijn elektrische zaklantaarn had aangeknipt.

Een deur werd geopend. Raffles keek om zich heen. Hij bevond zich in een vertrek met slechts een enkel raam, dat door een dik gordijn was afgesloten. Er bevonden zich in dit vertrek geen meubelen. Ja toch, aan een der wanden, niet ver van de deur, stond een soort brits van zware balken vervaardigd, die er eenigszins uitzag als een rustbed, voor het overtrokken en gepolsterd was. Zware bouten en schroeven hielden deze rustbank onwrikbaar in den houten vloer vast.

Raffles keek met een mengeling van vage vrees en nieuwsgierigheid naar dit meubelstuk, het eenige wat er in dit vertrek te vinden was, als men de kleine elektrische lamp uitzondert, die aan den tegenoverliggenden wand was bevestigd. Ook deze lamp was van een eigenaardig maaksel, zooals spoedig zou blijken. Want toen Nicholson zijn eigen lantaarn doofde en den schakelaar van deze lamp omdraaide, wierp zij een enkele

len, fijnen straal, die zich geleidelijk verbreedde en zich tenslotte trillend vasthechte op een glinsterend voorwerp dat zich boven de rustbank scheen te bevinden, omstreeks twee meter van de zitting.

De fijne lichtstraal maakte het mogelijk het voorwerp duidelijk te onderscheiden. Het was een koperen kogel van omstreeks drie decimeter doorsnede, die minstens zestig of zeventig kilo moest wegen.

Hij was opgehangen aan een sterk stalen snoer, dat over een katrol scheen te loopen, dat in de zoldering was bevestigd, maar die buiten den lichtkogel viel. Onder aan dezen kogel, juist in het midden van de zitting der rustbank, bevond zich een sterk driekant lemmer, ongeveer een voet lang, en vlijmscherp geslepen. Het blonk met een zilveren weerschijn, in het koude licht van den electrischen straal.

Raffles gevoelde zeer goed, hoe de gloeiende blikken van professor Nicholson door de gaten van de zwarte kap zijner pij op zijn gelaat gevestigd waren.

Even liep er een korte rilling over dat gelaat, maar dat was ook alles.

Rechttop, zonder zich te verroeren, met een kouden glimlach om zijn lippen, stond de Grootte Onbekende daar, in het midden van het vertrek, waar de dood hem wachtte.

Toen begon Nicholson met snijden de stem :

— Ik behoef u zeker de werking van mijn aardige uitvinding niet nadrukkelijk duidelijk te maken, nietwaar? Het spreekt boekdeelen uit! Daarginds aan het voeteneinde van die rustbank ziet gij een soort klok. Zoodra wij dit vertrek verlaten zullen wordt dit uurwerk opgewonden.

Wanneer het begint te loopen windt het den stalen kabel af, waaraan gindsche kogel bevestigd is, met het puntige uitsteeksel waarvan ik u het doel wel niet nader zal behoeven te verklaren. Als het uurwerk juist een half uur

geloopen heeft bevindt de punt van dat voorwerp zich nog omstreeks twee decimeter van uw borst. Dan gaat het wat sneller en binnen tien minuten zal de zwaarte van dien koperen bout ons het werk uit de handen hebben genomen! Wel, wat zegt gij van mijn vinding!

— Ik zeg, dat zij uwer waardig is, dat is al! antwoordde Raffles koud.

Een sissende klank kwam over de lippen van den Koning der Misdaad.

— Misschien hebt gij wel gelijk, zei hij. Als gij soms geloovig mocht zijn, John Raffles, bid dan tot God, want uw rol op deze wereld is uit.

Weer wierpen de vier bandieten zich op Raffles en ondanks zijn hevigen tegenstand, waarbij nogmaals een der misdadigers danig werd toegetakeld en met een bloedende hoofdwonde de vloermat mat, werd hij op de houten brits geworpen en daarop zoodanig vastgebonden, dat er niet aan te denken viel, dat hij zich zou kunnen bewegen.

Hij sloot de oogen en bleef onbeweeglijk liggen. Professor Nicholson trad tot vlak voor de brits.

— Daar ligt hij nu, John Raffles,

Op de pijnbank

De wijzerplaat van het uurwerk, zoo groot als van een schoolklok, was duidelijk genoeg zichtbaar om er de wijzers op te kunnen onderscheiden.

Toen de klok werd opgewonden, wezen die wijzers juist het derde uur aan. Raffles opende langzaam de oogen en liet ze om zich heen dwalen. Hij zag den koperen kogel, die zich vlak boven zijn borst bevond, en zeer, zeer langzaam daalde, hij zag het flitsen van den dolk, hij zag vaag de zwarte wijzers tegen de witte wijzerplaat afsteken.

Voor het oogenblik was het vertrek in diepe duisternis gehuld. Raffles bevoog zijn armen en beenen, maar hij

weerloos en verslagen! Wij komen over drie kwartier terug, om u weder los te maken, maar dan zult gij een lijk zijn! De les heeft voor u geen waarde meer, maar ik wil u haar toch nog geven: gij moet u niet al te snel laten verlokken door den glans van juweelen! En nu vaarwel! In dit leven zullen wij elkander niet meer terug zien.

Intusschen had een der bandieten het uurwerk opgewonden, en aanstonds liet zich een zacht gonzend geluid hooren. Het werd teweeg gebracht door een klein vliegwiel, dat den gang van het uurwerk regelde.

Daarop hoorde Raffles, die zijn oogen niet weder had opgeslagen, hoe de vier schurken zich verwijderden, terwijl zij hun zwaar gewonden makker uit het vertrek sleepten.

De deur werd dichtgeworpen en de sleutel werd in het slot omgedraaid. De voetstappen verwijderden zich. Toen werd alles stil. Alleen het kleine vliegwiel gonsde.

En de fijne straal van het electriche lampje verlichtte den koperen bal die langzaam om zijn eigen as wentelde, zoodat het staal van den dolk flitste en schitterde...

bemerkte spoedig, dat er niet aan te denken viel, de duimdikke touwen los te maken.

Zij liepen dwars over zijn borst en zijn armen waren afzonderlijk op de planken van de brits vastgemaakt en ten overvloede waren de touwen door ijzeren ringen gehaald.

Hij trachtte het uurwerk met zijn beenen te bereiken, maar aanstonds trok hij zijn voet verschrikt terug. Hoe kon hij weten, of de kogel, als hij het uurwerk vernielde, niet aanstonds naar beneden zou ploffen en hem den spitsen dolk in de borst zou stooten. Zijn oogen begonnen langzamerhand aan de duisternis gewend te gersaken.

Het uurwerk bleek in verbinding te staan met een stelsel van zware kameraden, die op hun beurt een kleine trommel in beweging brachten, waarover de stalen kabel liep die aan den koperen bol bevestigd was.

Duizend gedachten doorkruisten Raffles. Opnieuw sloot hij de oogen. Zijn geheele verleden schoof als een kaleidoscoop aan zijn herinnering voorbij. Hij herdacht zijn treurige kindsheid, zijn zwerftochten door het duistere gedeelte van Londen, zijn groeienden haat jegens hen die zich in weelde baadden en zijn innig medelijden met de misdeelden en de onderdrukten. En zijn gedachten gingen terug naar den nacht, waarop hij voor het eerst een vreemd huis binnendrong, en zich meester maakte van het geld van zijn naaste, een schatrijken woekeraar, gehaat en gevloekt door duizenden.

En intusschen gonsde het kleine vliegwiel door... Weer sloeg Raffles de oogen op. Een schok doorvoer hem... De koperen kogel was minstens een decimeter gezakt! Het was drie minuten over drieën...

En hij wist nu dat het met duivelsche wreedheid uitgedachte werktuig maar al te nauwkeurig werkte. Een oogenblik beving hem een afzichtelijke angst en hij meende het koude staal reeds langzaam in zijn levend vleesch te voelen dringen. Hij wilde schreeuwen, maar zijn tong was tegen zijn verhemelte gekleefd. Maar dit ging spoedig voorbij.

Hij wilde zijn ontzetting niet verraden aan zijn doodsvijand. Hij zou den onmenschen schurk toonen, hoe een man als Raffles wist te sterfen, geen kreet zou hem ontsnappen, daarop deed hij een duren eed.

Intusschen zakte de kogel... Opnieuw rukte hij aan de touwen. Te vergeefs...

Uitgeput door zijn vruchteloze poging, liet Raffles het hoofd achterover op de planken van de brits vallen.

Met wijd open oogen staarde hij naar den meedoogenloozen kogel, die even onverbiddelijk als het Noodlot daalde, steeds verder daalde. Het gonzen van het vliegwiel scheen in zijn versufte hersens aan te groeien tot een orkaan. Zeven en twintig minuten waren verlopen...

De kogel bevond zich op slechts weinige decimeters van zijn borst. En aanstonds zou de daling met versnelde spoed voortgaan! En geen kans op redding, zijn eenige vriend gedood, voor hem gevallen!

Nog drie minuten en toen begon de kogel merkbaar sneller te dalen.

Binnen tien minuten zal alles afgevoelen zijn. Misschien is het ook maar beter zoo mompelde Raffles zachtjes voor zich heen, zonder mijn trouwen Charles zou het leven toch niet veel waarde voor mij meer hebben gehad.

Nogmaals wroetten zijn gedachten in het verleden, toen hij plotseling het hoofd omwendde, het eenige lichaamsdeel dat hij vrij kon bewegen. Zijn gehoor, dat in dit uiterste oogenblik van doodsnood nog verscherpt scheen, had een zacht geritsel opgevangen. Het was als het geluid, dat een zeer groote Mexicaansche steekvlieg pleegt te maken, maar het gelek ook op iets anders... Het gelek op het scheuren van zijde, of... op het krassen van een diamant in glas.

Raffles hield den adem in. Nog vijf minuten... Toen gebeurde er iets in het vertrek, waarvan hij zich niet aanstonds rekenschap kon geven. Maar dadelijk daarop wist hij wat het was, het zware gordijn voor het venster had bewogen. Er gleed een schijnsel in de kamer, dat al tastend de kale wanden afzocht en eindelijk op de brits gevestigd bleef.

Toen werd het gordijn terzijde geschoven, een man drong het vertrek binnen. Raffles kon slechts met inspanning van al zijn krachten een kreet van vreugde onderdrukken! Die man was Charles Brand! De jonge man

stond een oogenblik stil en wendde zijn blikken met een uitdrukking van onnoemlijk afgrijzen op zijn gelaat, naar het werktuig, hetwelk zich thans op slechts weinige centimeters van de borst van zijn vriend bevond.

Toen legde hij zijn vinger op de lippen en sloop als een kat naderbij. Hij had aanstonds de werking van het helsche toestel begrepen en trad op het uurwerk toe. Een enkele handgreep deed het vlieg wiel stilstaan, juist op het oogenblik dat de punt van den spitsen dolk door de kleederen van den Grooten Onbekende begon te dringen.

Toen trad Charles naast de brits en begon met koortsachtige haast met behulp van zijn sterk zakmes de koorden los te snijden welke Raffles op de brits gekneveld hielden.

John Raffles was een sterk man, met sterke zenuwen, en die voor geen gevaar terugdeinsde, maar ditmaal was hij toch een bezwijming nabij, toen hij, met een voet reeds in het graf, op het alleruiterste oogenblik en op een wonderbare wijze, welke hij in het geheel niet kon veronderstellen, gered werd.

Hij keek Charles met een glazigen blik aan, en zag dat zijn voorhoofd en een zijner wangen met bloed overdekt was, dat als het ware een roode korst op zijn bleek gelaat vormde. Dat moest het bloed zijn, dat uit de vreeselijke voorhoofdswonde gevloeid was en toch stond de jonge man in levenden lijve voor hem. Of zou het een droom zijn?

Zouden zijn zinnen hem reeds verlaten hebben en zou de waanzin hem hebben aangegrepen? Hij kon deze onzekerheid niet langer dulden!

— Zijt gij het waarlijk, Charles? Zijt gij dan uit den doode herrezen? vroeg hij met heesch gefluister.

— Ik ben het waarlijk, Edward! Maar spreek vooral niet, men zou ons kunnen hooren. Zij zijn hierboven en drinken!

— Maar hoe is het mogelijk, dat je

hier voor mij staat? drong Raffles aan. Ik heb je toch naast mij zien vallen, de kogel heeft je toch in het voorhoofd getroffen.

Charles schudde glimlachend het hoofd, terwijl hij de laatste touwen doorsneed die Raffles nog gebonden hielden.

— Dat was maar comedie, antwoordde hij, terwijl hij zachtjes voor zich heen lachte.

De kogel vloog mij vlak langs het hoofd en nam een klein stukje van mijn oor mee! Ik begreep aanstonds dat wij tegen de overmacht niet waren opgewassen, en dat het wellicht beter zou zijn mij voorloopig dood te houden. Ik gaf dus een schreeuw en liet mij vallen, in den donkersten hoek van het vertrek, en smeerde fluks wat bloed op mijn voorhoofd, dat overvloedig uit mijn arm oor stroomde. Het was een gewaagd spel, dat erken ik, maar die vervoekte Nicholson heeft 't toch voor werkelijkheid gehouden!

Raffles was overeind op de brits gaan zitten, waarboven de koperen kogel thans onschadelijk en zachtjes heen en weer zwaaide en keek Charles met onverholen bewondering aan! Toen stak hij hem de hand toe en fluisterde:

— Je hebt je rol op meesterlijke wijze gespeeld, mijn jongen! Ik wist zelf niet beter, of je was ten doode gewond, en ik had mij reeds voorgenomen een vreeselijke wraak te nemen in geval het lot mocht toestaan dat ik levend deze plek verliet, waarop trouwens weinig kans was, zooals je aan deze inrichting wel kunt zien!

Charles drukte de hem geboden hand, alsof hij ze wilde verbrijzelen, terwijl de tranen van ontroering hem in de oogen sprongen.

— Ik dank de Voorzienigheid, die mij op je spoor heeft gebracht! zei hij op zachten toon.

— Maar hoe ben je toch hier gekomen, Charles.

— Dat ging tamelijk gemakkelijk! Zoodra de schurken het vertrek verla-

ten hadden, die mij tusschen haakjes, heel behoorlijk met een doek bedekt hadden, alsof ik reeds niet meer tot het land der levenden behoorde, richtte ik mij op, en wierp een blik om mij heen,

— Hadden zij dan licht achtergelaten?

— Ja, een hunner had het electriche licht opgedraaid.

— Wat deed je toen?

— Luister, dan zal ik het je in het kort mededeelen! Toen ik zoo om me heen zag, bemerkte ik dat juist de schelm weder tot bewustzijn kwam, dien jij tegen den grond had geslagen! Ik begreep, dat ik geen oogenblik te verliezen had, en dat de seconden kostbaar waren. Ik sprong overeind, bracht den schurk opnieuw een slag toe, die hem weder deed neerstorten, bond zijn armen en beenen vast met zijn eigen riem, dien hij om het middel droeg, stopte hem een doek in den mond, en duwde hem ten slotte in mijn plaats onder den doek!

— Knap gedaan, Charles!

— De rest had niet veel te beteekenen, ging Charles voort, ik klom door het raam naar buiten in den tuin, vond na eenig zoeken een ladder, die gelukkig juist tot deze verdieping reikte en drong hier binnen, nadat ik eerst vruchteloos twee andere vertrekken op dezelfde wijze was binnengegaan. En dat is alles!

Raffles rekte de sterke armen eens duchtig uit en knikte toen bevestigend.

— Goed zoo, hernam Charles. Laten wij dan maar aanstonds maken dat we wegkomen voor dat zij ons te zien krijgen.

— Wat bedoel je? vroeg hij. Meen je hiermee, dat we dit huis moeten verlaten.

— Natuurlijk, antwoordde Charles ongerust. We hebben nu niets meer te zoeken en hoe eerder wij dit vervloekte huis verlaten met zijn afschuwelijke geheimen hoe beter het is.

— Niets meer te zoeken? herhaalde

Raffles langzaam. Versta, ik je goed? Hebben wij niets meer te zoeken in en huis, waarin zich een groot fortuin aan diamanten bevindt, waarvoor ik mij zooveel moeite heb gegeven? Kom, kom, dat kun je niet meenen!

Charles schudde het hoofd. Een diepe bewondering greep hem aan voor de ontembare geestkracht van dezen man, die zoo juist aan de klauwen van den vreeselijken dood was ontsnapt en toch niet aarzelde zich opnieuw in groot gevaar te begeven, alleen omdat hij zijn plannen nog niet verwezenlijkt zag. Maar toch wilde hij nog een poging wagen.

— Bedenk dat wij tegen een groote overmacht staan! Zij zijn met hun zessen!

— Je vergeet een kleinigheid! Van die zes man heb jij er een onschadelijk gemaakt en ik zelf heb er een zoodanig getroffen, dat hij gerust onder de invaliden kan worden gerangschikt, en de andere zal ook wel niet veel meer waard zijn. Maar in ieder geval staan wij dan toch twee tegen vier, en wij hebben het voordeel van het verrassend element! Zij hebben mij gelukkig mijn revolver gelaten en ik hoop dat jij de jouwe ook nog in je bezit hebt!

— Hier zit ze! antwoordde Charles, terwijl hij op zijn zak klopte.

— Welnu, dan is alles zoo goed als het maar wezen kan, hernam Raffles. Je zei immers zooeven dat zij in een vertrek op een hooger gelegen verdieping zijn?

— Ja.

— Hoe weet je dat?

— Toen ik het eerste vertrek binnengetreten was en de deur opende van de gang, hoorde ik juist boven mijn hoofd een deur openen en druk gepraat van opgewonden stemmen, benevens het ontkurken van een flesch.

— Naar boven dan, zei Raffles. Als ik het goed beschouw, zijn wij met 'n groote overmacht. Wij zullen eens zien, wie van ons beiden aan het langste eind trekt, professor Nicholson of John Raffles!

De ontploffingsramp

Raffles was op de deur toegetreden en draaide nu met de grootste behoedzaamheid den knop om. Tot zijn blijdschap was de deur niet op slot gedraaid. Blijkbaar waren de bandieten vast overtuigd, dat zij in dit vertrek slechts een lijk zouden vinden. Hij opende behoedzaam de deur en keek in de duistere gang. Boven zijn hoofd hoorde hij duidelijk het geroezemoes van door elkaar pratende stemmen, nu en dan afgewisseld door een luiden lach. Hij wendde zich tot Charles en fluisterde :

— Wij moeten wat voortmaken, want aanstonds zullen zij naar beneden komen, ten einde te zien, hoe het met mij staat !

De twee vrienden verlieten het vreeselijk vertrek en begonnen met onhoorbare schreden de ouderwetsche fraai gebeeldhouwde trap te beklimmen. Zij behoefden niet lang te zoeken, toen zij zich in het portaal bevonden, want onder een der deuren was duidelijk een gele lichtstreep zichtbaar. Met de revolver in de vuist loopend, kwamen de beide vrienden naderbij.

Toen werd hun aandacht getrokken door een zacht snorrend geluid als van een kleinen luchtkoker, of een kleinen motor. Het geluid kwam blijkbaar uit een aangrenzend vertrek. Toen werd er ergens een deur geopend, en de beide mannen hoorden een stem, die zij aanstonds herkenden als die van Richard Armstrong, den effectenhandelaar, die tevens een werkzaam lid scheen te zijn van de bende, waarover Nicholson het bevel voerde. Zijn stem sloeg telkens over, en sommige woorden bracht hij er slechts brabbelend uit. Het was duidelijk, dat hij, zoo niet dronken, dan toch in ieder geval verre van nuchter was.

— Ik geloof, dat ik iets heel goeds gemaakt heb, Meester ! riep hij uit.

— Hoe staat het met je helse machine? vroeg nu Jim Carruther.

— Zij is gereed, antwoordde Armstrong.

— En werkt zij ook goed?

— Dat zou ik meenen ! Als zij ontploft, zou de helft van het huis er aan gaan. Het is een prachtig werktuigje om sterke kluizen op te blazen !

— Luister eens hier, Armstrong ! liet nu de ernstige stem van professor Nicholson zich hooren. Ik weet dat je het Genootschap groote diensten hebt bewezen, maar ik moet je zeggen, dat het mij liever zal zijn, als je alleen in nuchteren staat aan dergelijke dingen werkte. Een ongeluk is spoedig geschied !

— Haha ! klonk de spottende stem van Armstrong, ik verzeker u dat gij niets te vreezen hebt !

Maar weer liet de stem van Jim Carruther zich hooren, die uitriep :

— Er is reeds bijna een uur verloop, Meester, sedert wij de martelkamer verlieten, die onze vriend Richard Armstrong, de amateur-uitvinder, zoo meesterlijk heeft weten in te richten ! Over een half uur zal het ook dag zijn. Zouden wij niet eens gaan zien, of de dolk reeds zijn werk heeft gedaan ?

— Je hebt gelijk, Carruther ! antwoordde de professor. Kom vrienden, wij zullen ons naar beneden begeven !

Raffles en Charles wierpen elkander een veelbeteekenenden blik toe. Het oogenblik om te handelen was aangebroken. Aanstonds zou de deur geopend worden. Raffles bracht zijn mond vlak bij het oor van Charles en fluisterde haastig :

— Kom aan deze zijde van de deur staan, dan kunnen wij hen in de flank aanvallen ! Als zij mochten schieten, maak dan van je wapen gebruik, want ik zal geen medelijden kennen ! Maar spaar voorloopig Nicholson, dien heb ik voor mijzelf gereserveerd.

Nauwelijks hadden de beide vrienden zich op het donkere portaal verdukt naast de deur opgesteld of de

kruk werd omgedraaid, de deur ging open, en verlichtte het begin van de trap. Raffles en Charles waren nu door de opengaande deur gedekt. Nicholson en Carruther liepen vooruit.

Het volgende oogenblik zou Tom Brash de deur gesloten hebben en de twee vrienden zouden ontdekt zijn. Er moest gehandeld worden!

— Handen op! klonk het luid over de lippen van den Grooten Onbekende.

Met een dierlijken kreet van woede en een gelaat dat aschvaal was en door schrik en haat vertrokken, wendde de professor Nicholson zich om naar den kant van waar de zoo gehate stem kwam.

— Dood en duivel schreeuwde hij, de hel geeft dus haar slachtoffers weder terug?

Hij had de vraag als het ware uitgekrijt en zijn hand ging naar zijn zak. Maar nogmaals klonk de bevelende stem:

— Handen op! Of gij zijt een kind des doods!

Aarzelend stak professor Nicholson de handen op, na snel eenige woorden met Carruther, die stokstijf achter hem was blijven staan, in een vreemde taal te hebben gewisseld. Het volgende oogenblik klonk een schot. De verraderlijke bandiet had, onder den oksel van professor Nicholson door, op Raffles geschoten. Maar het zou zijn laatste schot zijn!

Snel als de bliksem had Charles den trekker overgehaald. De kogel vloog onder den opgeheven arm van den Koning der Misdaad door en trof Carruther in volle borst. Reutelend zonk de schurk terneer.

Intusschen scheen dit onverwachte voorval Richard Armstrong geheel ontuchterd te hebben. De beteekenis van de wederopstanding van den Grooten Onbekende scheen nu volkomen tot hem door te dringen.

Hij deed een stap in de richting van de kamer en nu pas zag Raffles, dat hij

een kistje onder den arm had, hetwelk hij aanstonds herkende.

Het was het kistje dat de diamanten bevatte.

— Waar gaat gij heen? vroeg Raffles ijskoud en de revolver volgde den effectenhandelaar onverbiddelijk.

— Ik wilde, ik was voornemens, haktele Armstrong.

— Ja, ik begrijp het al! zei Raffles spottend. Gij wilde u terugtrekken in uw particuliere vertrekken, waar gij zulke aardige voorwerpen maakt, en die kostbare steenen in veiligheid brengen, nietwaar? Zet onmiddellijk dat kistje neer daarginds bij de leuning van de trap, voegde Raffles er op korten en bevelenden toon aan toe.

Richard Armstrong scheen den Meester met een blik te ondervragen, maar deze haalde slechts de schouders op. Sidderend als een espenblad, terwijl een blinkende revolverloop al zijn bewegingen volgde, plaatste de effectenhandelaar het kistje op de aangewezen plek. Toen hij zich weder oprichtte, had zijn gelaat een even grauwe tint als dat van zijn chef.

— En nu zullen wij eens praten! liet de heldere stem van Raffles zich hooren.

Hij keek Nicholson doorborend aan en vervolgde:

— Gij zult moeten toestemmen, dat ik het volste recht zou hebben de natuurwet toe te passen, die luidt: «Oog om oog, tand om tand!» Gij hebt mij op een vreeselijke wijze van het leven willen berooven en als ik mijn eigen rechter zou willen zijn, zou ik voor mij zelf volkomen verantwoord zijn. Gij zult opmerken dat ik nog geheel en al buiten beschouwing laat, dat gij een wreedaardig monster zijt en dat het een weldaad aan de menschheid zou zijn, de wereld van uw aanwezigheid te bevrijden! Bij gebreke van een langzamen dood, zou ik u hier neer kunnen schieten als een hond, maar ook dat middel verwerp ik! Ik ben geen sluipmoordenaar zooals gij en ik wil

mijn vijanden slechts in een eerlijken strijd overwinnen, of zelf ten onder gaan

Nicholson had met een hatelijken glimlach om zijn dunne lippen geluisterd.

— Ik weet wat er in u omgaat, zei Raffles op verachtelijken toon. Gij zelf zoudt u zeker niet lang bedenken, als gij in mijn plaats waart. Heb ik niet goed geraden?

— Misschien! antwoordde de Meester schouderophalend. Maar maak er een eind aan, wat ik u verzoeken mag!

— Dat hebt gij zelf in uw hand, professor, antwoordde Raffles koeltjes. Ik meen of het voor u zelf het einde zal zijn, of voor mij! Gij verbaast u maar gij begrijpt mij toch? Ik wil u een eerlijk tweegevecht voorstellen!

— Er zijn hier geen degenen in het geheele huis, bromde de professor.

— O, dat is geen bezwaar, hernam Raffles ongeduldig. Wij zijn allen met revolvers gewapend, en gij hebt er ook een, zooals ik wel gemerkt heb aan de beweging, welke gij zooeven hebt gemaakt! Welnu, wij begeven ons alleen in gindsch vertrek, nadat mijn vriend u uwe revolver zal hebben afgenomen, en die met de mijne ieder in een hoek van het vertrek zal hebben neergelegd. Hij zal ons midden in die kamer rug tegen rug plaatsen, hij zal zich naar de deur terug trekken en op zijn bevel zullen wij ieder ons eigen wapen opzoeken! Tusschen de twee tegenovergestelde hoeken gemeten is de kamer omstreeks acht meter lang, dat is ruimschoots voldoende voor ons doel!

Een kreet van Charles Brand deed hem ophouden. Het gelaat van den jongen man was zeer bleek geworden.

— Edward, je bent krankzinnig! riep hij uit. Die man heeft geen recht om schoten met jou te wisselen! Hij is niet beter dan een dolle hond, die op slag moet worden afgemaakt!

Maar Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op.

— Stil, mijn vriend! zei hij zachtjes. Dat is onzer niet waardig. Laten wij gentlemen blijven!

Charles zweeg. Hij wist, dat, als Raffles dit woord had uitgesproken, alle moeite om hem tot andere gedachten te brengen, vruchteloos zou zijn.

— Neem hem zijn revolver af, beval Raffles.

Charles ging de groote revolver uit den zak van den meester halen, terwijl Raffles met zijn eigen wapen de twee andere bandieten, die nog steeds met de handen in de hoogte op eenigen afstand stonden, in bedwang hield.

— Ontwapen die mannen ook! vervolgde Raffles.

Charles trad achtereenvolgens op Armstrong en Brash toe, en nam hun brownings en twee groote dolkmessen uit hun zakken. Raffles had intusschen de deur van het aangrenzend vertrek geopend, dat als een soort laboratorium was ingericht, en zei op bevelenden toon, nadat hij zich overtuigd had dat het vertrek geen anderen uitgang had dan naar de gang:

— Ga daar binnen, en waag het niet u te verroeren!

Als versuft liet Armstrong zich in een rieten leunstoel vallen, terwijl Brash met zenuwachtige schreden op en neer begon te loopen.

Raffles sloot de deur weder en draaide den sleutel in het slot om. Daarop wende hij zich tot Charles en zei op ernstigen toon:

— Je weet, mijn vriend, wat je in zeker geval te doen staat! En doe nu wat ik je verzocht heb!

Schoorvoetend ging Charles het groote vertrek binnen, trok de tafel die met flesschen en glazen bedekt was zoo dicht mogelijk naar het raam en legde toen de twee revolvers in de twee hoeken die het verst van elkander verwijderd lagen. Raffles en Nicholson hadden zwijgend toegezien.

— Het is gezegd, zei Charles op def-

fen toon, terwijl hij zijn aandoening nauwelijks kon verbergen.

De twee doodsvijanden plaatsten zich midden onder de electriche lamp, zoodat hun ruggen elkander raakten. Hun beider blikken waren op de glinsterende wapens gevestigd, die binnen een enkele seconde over leven of dood zouden beslissen. Charles begaf zich naar de deur, terwijl hij met zijn revolver steeds den verraderlijken Nicholson in bedwang hield. Op den drempel van de deur stond hij stil.

— Klaar? vroeg hij op schorren toen.

De twee doodsvijanden knikten zwijgend.

— Let dan op. Een, twee, drie!

Met een paar sprongen waren de beide mannen bij hun revolvers, welke zij bijna tegelijkertijd bereikten. Maar nog voor hij zich had opgericht, schoot Nicholson dadelijk nadat hij het wapen gegrepen had, in gebukte houding tusschen zijn beenen door op zijn vijand! Charles slaakte een kreet van woede.

De kogel drong op nauwelijks een centimeter afstand van Raffles' hoofd in den muur, die de kamer van de gang scheidde. Raffles, op levensbehoud bedacht, riposteerde zoo snel hij kon, zijn eigen kogel sloeg een gat in de rechtermouw van den Meester. Deze had zich nu omgewend, mikte even en schoot opnieuw. Raffles hoorde den kogel langs zich heen gieren en voelde een schrijnende pijn aan zijn nek, het projectiel had een stukje van de huid meegenomen. De kogel sloeg met een geluid als van een zweepslag door den houten wand die het vertrek van het laboratorium scheidde.

Raffles hief de hand op om opnieuw de schieten, maar de strijd werd op even vreeselijke als onverwachte wijze geëindigd.

Een ontzettende losbarsting deed de lucht daveren en wierp de drie mannen tegen den grond. Een scheurend geluid als van een donderslag

weerklonk, en de houten tusschenwand vloog in duizenden splinters. De zijmuren begonnen te wankelen, stortten toen met donderend geraas om, sloegen voor een deel door den vloer, en begroeven de beide tegenstanders onder het puin.

Uit het naburige laboratorium werd een hartverscheurende kreet vernomen. Een gedeelte van het dak kwam met ontzettend geraas naar beneden. Een regen van klak en puin daalde omlaag, tot op de benedenste verdieping.

Door den hevigen luchtdruk was Charles van de been geworpen, hij krabbelde met moeite overeind, half verblind, door stof en kalkgruis, half versuft door het oorverdoovend geluid van de losbarsting en trachtte zich nu in de diepste duisternis een weg naar den trap te banen, daar alle electriche geleidingen door de ontploffing waren vernietigd.

Hij greep zich aan de leuning vast en vroeg zich af waardoor deze vreeselijke ramp kon zijn teweeg gebracht.

Toen drong het tot hem door, dat de laatste kogel van Nicholson, die door den houten tusschenwand was gegaan, door een noodlottig toeval de helse machine had getroffen en deze tot ontploffing had gebracht.

De leuning welke hij had vastgegrepen, wankelde, en Charles begreep, dat er ieder oogenblik andere instortingen konden plaats hebben. En toch wilde hij Raffles niet verlaten! Hij haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en trachtte bij het licht daarvan de plaats te bepalen, waar hij Raffles voor het laatst hoogopgericht, als de wrekende gerechtigheid zelve, had zien staan.

Maar hoe zou het mogelijk zijn, in dezen berg van puin, terwijl er nog een ware mist van gruis en stof hing, die zijn oogen verblindde, het lichaam van zijn trouwen vriend terug te vinden?

Een kreunende zucht ontwong zich aan zijn borst. Met den moed der wanhoop begon hij de steenen en het

puin op te ruimen, terwijl hij zich de vingers verwondde en ieder oogenblik gevaar liep in een der gaten te storten, die in den vloer waren geslagen.

Hij kon een blik door den geheel verwoesten tusschenmuur werpen in het kleine laboratorium, hetwelk door de ontploffing vreeselijk geleden had.

De mannen die zich daar bevonden hadden, lagen in het midden van het vertrek op den vloer op afzichtelijke wijze gewond. Het was duidelijk dat de ontploffing hen aanstonds gedood had. Hun kleederen waren hun zoo goed als geheel van het lichaam geschroeid.

Charles wierp slechts een korten blik op het akelig schouwspel en zette toen zijn arbeid voort. Maar plotseling hield hij op.

Hij hoorde stemmenrumoer aan de

tuinzijde van het huis, ook rolden er eenige brandweerwagens aan, die hun komst door een luid gebel en getoeter aankondigden.

Het volgende oogenblik kon de politie binnenhuis zijn. Charles bedacht zich geen oogenblik. Hij begreep wel, dat hij het verstandigst zou doen, zich voor het oogenblik afzijdig te houden.

De politie zoowel als de brandweer zouden natuurlijk wel voorzien zijn van alle werktuigen die noodig waren om het reddingswerk met spoed te kunnen ten uitvoer brengen en zij zouden Raffles zeker spoedig hebben bevrijd.

Hij zelf zou er zeker het best aan doen, zich zoo weinig mogelijk te laten zien! Hij doofde zijn lantaarn, nadat hij het vertrek verlaten had, en zocht toen op de tast de trap, welke hij zoo spoedig mogelijk afdaalde.

Gevangen

Hij kwam juist bijtijds in de vestibule, die ook gehavend was door de ontploffing, om zich in een kleederkast te verbergen, waarvan de deur half openstond.

Verscheidene bureu en politieagenten schenen van den kant van den tuin het huis te zijn binnengekomen. Maar spoedig had de politie door een twintigtal agenten van Scotland Yard versterkt, een cordon rondom het huis getrokken, en al degenen die er niets te maken hadden verwijderd.

De brandweerwagens hielden op dit oogenblik voor het huis stil, en hielpen het begin van brand blusschen, dat zich in een gedeelte van het huis had voorgedaan.

Reeds waren er eenige autobran-cards op de plek van de ramp aangekomen en men begon zoo spoedig mogelijk het puin weg te ruimen.

Van deze gelegenheid maakte Charles gebruik, zijn schuilplaats weder te

verlaten en langs de tuinzijde buitenshuis te sluipen. Hij kon nu de voorzijde van het zwaar geteisterde huis naderen, zonder dat het argwaan baarde. Hij zag hoe er een groot gat in den voorgevel was geslagen ter hoogte waar zich het laboratorium had bevonden. Ook de vensters van het vertrek daarnaast, waar het tweegevecht had plaats gehad, waren geheel vernield.

Met groeiend ongeduld en een groote ongerustheid wachtte Charles het oogenblik af, dat de brandweer haar taak beëindigd zou hebben.

Hij moest echter een half uur wachten, en het was reeds volkomen licht, toen eindelijk de eerste brancarddragers het huis verlieten.

Met de grootste voorzichtigheid droegen zij een bewegingloos lichaam tusschen zich in naar de plek waar de auto stond te wachten. Haastig trad Charles naderbij, zonder zich aan het geroep der agenten te storen. Hij wierp een blik op het gelaat van den man,

die daar werd weggedragen. Het was John Raffles ! Hij was bleek, maar hij scheen volkomen bij kennis te zijn.

Toen hij Charles herkende, knikte hij hem vluchtig even toe en glimlachte.

— Is deze arme man zwaar gewond? vroeg Charles terwijl hij zich tot een der dragers wendde.

— Hij is wel wat gekneusd, mijnheer, maar binnen een week zal hij stellig geheel en al hersteld zijn !

Een zucht van verlichting welde uit de borst van den jongen man.

Hij wierp Raffles een blik vol be-
moediging toe en trok zich toen snel terug. Op eenige meters afstand keerde hij zich nog eens om, juist bijtijds om te zien, hoe professor Nicholson, door twee brandwachtters ondersteund, eenigszins hinkend maar voor het overige blijkbaar slechts licht gewond, naar een huurauto strompelde, die blijkbaar zooveen was gehaald.

— Vervloekt ! mompelde Charles in zich zelf. De schurk is dus ook ditmaal in leven gebleven. Ik hoopte en verwachtte, dat de duivel hem ditmaal zou hebben gehaald !

Intusschen was ook Raffles in de auto van het ziekenhuis gedragen, die daarop snel wegreed.

Een voor een rukten de brandwe-
wagens in en spoedig was er niemand meer te zien, uitgezonderd een menigte nieuwsgierigen die zich voor het zwaar beschadigde huis verdrongen.

In gedachten verzonken begaf Charles zich langs een omweg naar de villa, welke hij door de kleine tuinpoort binnentrad en vroeg zich af, of hij er goed aan gedaan had, te handelen zooals hij deed.

En tech, hij had Raffles moeilijk kunnen opeischen, als Lord William Aberdeen, want in dat geval zou zijn geheim onherroepelijk zijn uitgelekt.

Weliswaar had hij een andere naam

kunnen opgeven, maar dan zou hij Raffles hebben moeten laten vervoe-
ren, naar een der vele huizen, welke de Grootte Onbekende te Londen be-
zat, en dat zou eveneens zijn eigenaar-
dige bezwaren hebben gehad.

Neen, het was verreweg het beste, dat Raffles naar een der gemeentelijke ziekenhuizen werd vervoerd. Daar was hij volkomen veilig, daar hij wel een of andere uitvlucht zou weten te ver-
zinnen om de ontploffing te verklaren, en na een week zou Charles hem ge-
heel genezen weder terug zien !

Maar het zou geheel anders gaan dan de jonge man verwacht had !

Toen hij na zes uren te hebben ge-
slapen, de kleine eetzaal van de villa binnentrad, met een gevoel van groote leegte, en een nummer van de «Times» ter hand had genomen, verbleekte hij en nam zijn gelaat een doodelijk ver-
schrikte uitdrukking aan.

Zijn oog was op een berichtje ge-
vallen van den volgenden inhoud :

De ontploffing in de Durhamstreet.
Naar wij in een vorige editie in het kort konden melden, heeft in den af-
geloopen nacht op den hoek van de
Queensroad en Durhamstreet in het
huis van den effecten handelaar Ri-
chard Armstrong een hevige ontplof-
fing plaats gehad, die aan twee perso-
nen het leven heeft gekost.

Een dezer personen is blijkbaar
Armstrong geweest, ofschoon dit niet
valt uit te maken, daar zijn gelaat op
vreeselijke wijze was verminkt. Wie
de andere was is nog niet vast te stel-
len. Thans hebben wij echter nadere
bijzonderheden vernomen, die een
hoogst eigenaardig licht werpen op de
gebeurtenissen, die zich in 't huis aan
de Queensroad hebben toegedragen.

De politie had namelijk twee perso-
nen onder het puin weggehaald, waar-
van de een de alomgekende professor
Nicholson, die toevallig op bezoek
was bij zijn vriend Richard Armstrong,
in gezelschap van den heer Elias

Bunsh, den diamanthandelaar uit Georgië, die, zooals men zich zal herinneren, tijdens zijn verblijf in onze stad, bij den heer Armstrong logeerde.

De andere geredde, die op een draagbaar moest worden weggevoerd, werd in het Queen Anna ziekenhuis gebracht. Hij gaf op James Brown te heeten, en het huis na de ontploffing te zijn binnengegaan, hetgeen zeer onvoorzichtig was, daar nadat hij de trappen was opgestegen, nog een groot stuk muur omviel, dat hem bedolf.

Het zal echter uit het volgende blijken, dat een en ander niet geheel met de waarheid strookt! Ten eerste heeft een nader onderzoek van het huis nog een eigenaardige vondst aan het licht gebracht: In een vertrek vond men onder een doek, een stevig met touwen gekneveld man, die de heer Bunsh in eigen persoon bleek te zijn!

Maar dit was nog niet alles, hedenmorgen ontving de directie van het Queen Anna ziekenhuis een anonym briefje, waarin haar werd medegedeeld, dat de schrijver zich om bijzondere reden niet bekend wilde maken, maar dat hij alle reden had om aan te nemen, dat de man die gewond was binnengebracht, niemand anders was dan de langgezochte John Raffles, de Groote Onbekende!

Men kan zich de verrassing van de directie van het ziekenhuis voorstellen!

Zij liet aanstonds om professor Nicholson telefoneren, die haar mededeelde, dat volgens zijn oordeel, de ontploffing inderdaad te wijten was aan de losbarsting eener helsche machine, welke de persoon die in het ziekenhuis lag, bij zich had gedragen. Volgens hem was het voorzien op het kistje met juweelen, hetwelk bij de ontploffing verloren was gegaan en dat zich waarschijnlijk ergens onder een grooten berg puin bevindt. Hij durfde echter niet zeker te zeggen of de gekwetste werkelijk John Raffles was, ofschoon hij het wel haast dacht.

De gewonde werd ondervraagd, maar lachte de vragers in het gezicht uit. Intusschen is de heer Sullivan er bij gehaald en deze moet hebben verklaard, dat hij inderdaad den zieke meende te herkennen als de langgezochte gentleman-inbreker. 't Spreekt van zelf, dat de verdachte voorloopig in verzekerde bewaring zal worden gehouden, totdat zijn identiteit vaststaat. In ieder geval is het uitgemaakte zaak, dat hij in den afgelopen nacht wederrechtelijk het huis van Richard Armstrong is binnen gedrongen, ten einde zich meester te maken van het kistje juweelen.

Charles liet het blad uit zijn handen vallen en greep zich naar het voorhoofd. Hij begreep dat zijn vriend zich in een hoogst gevaarlijke positie bevond. De vondst van inbrekerswerktuigen en van de opengebroken brandkast, de ontdekking van den gebonden en geknevelden, gewaanden diamanthandelaar en nog vele andere zaken, al ware het slechts de eigenaardige wijze waarop de brandkast was geopend, zouden zeker als even zoovele bewijzen worden beschouwd, dat de politie hier inderdaad door een groot en noodlottig toeval den Grooten Onbekende in handen had weten te krijgen.

Charles begreep dat zijn vriend zich in een hoogst gevaarlijke positie bevond en dat hier snel en krachtig moest gehandeld worden.

Want zelfs al twijfelde de politie er aan of de gekwetste in het ziekenhuis werkelijk John Raffles was, dan zou zij hem, daar letterlijk alles tegen hem pleitte, stellig in verzekerde bewaring houden, schuldig niet alleen aan inbraak maar ook aan tweevoudigen moord!

Charles huiverde als hij dacht aan de mogelijkheden die daarvan het gevolg konden zijn.

Een week zou Raffles waarschijnlijk nog in het ziekenhuis worden gehouden maar dan werd hij denkkelijk naar

de gevangenis overgebracht, en dan zou het voor Charles zeer moeilijk zijn, zijn vriend nog te redden, daar hij hierop volstrekt niet was voorbereid.

Hij kon dus geen oogenblik verloren laten gaan.

Aanstands begaf hij zich naar het geheime laboratorium, dat zich onder den grond van het groote park bevond, en zich ver uitstreckte, diep onder den vloer van het groote tuinpaviljoen. Hier bewaarde Raffles, wiens kennis alles omvattend scheen te zijn, in een zorgvuldig gesloten kast, waarvan alleen Charles nog een sleutel bezat, zijn geneesmiddelen, elixirs, wondzalven en andere middelen, welke hij zelve had uitgevonden.

Charles opende de kast en zocht er eenigen tijd in. Eindelijk scheen hij te hebben gevonden wat hij zocht. Raff'es is een ijzersterke kerel, met dit middel zal hij binnen een paar dagen weder geheel hersteld zijn! Als ik hem dit in handen weet te spelen, en hij weet zich goed ziek te houden, dan is alles nog niet verloren, daar de ontsnapping uit het ziekenhuis veel gemakkelijker zal gaan, dan uit en gevangenis.

De bewaking zal uit den aard der zaak niet zoo scherp zijn, daar men er het voor moet houden, dat Raffles nog voor een week veel te zwak is, om een poging tot ontkoming te doen. Nu is het maar de vraag, hoe ik hem dit middel in handen speel.

Hij haastte zich weder het laboratorium in en begaf zich naar de slaapkamer, waar zich de groote geheime kast met talloze vermommingen bevond. Lang stond hij in beraad, maar ten slotte besloot hij, als eerwaardig geneesheer het ziekenhuis te bezoeken.

Hij liet thans geen tijd meer verloren gaan, maar verkleedde zich vlug, plakte een langen spierwitten baard aan, teekende met de grootste zorg de groeven van den ouderdom bij den neus, de oogen en op het voorhoofd, en plaatste een dier prachtig gemaakte pruiken op het hoofd, die van natuur-

lijk haar volstrekt niet te onderscheiden waren. Hij zette een grooten bril met hoornen randen op, greep een dikken wandelstok met gouden knop, plaatste een hoogen hoed op zijn hoofd, bekeek zich nogmaals in den grooten spiegel, die tot op den vloer reikte en knorde tevreden.

— Zoo zal het wel gaan.

Plotseling viel hem in, dat hij nog niet had geluncht. Hij haastte zich naar de kleine eetzaal, waar Gaston reeds voor twee personen had gedekt, daar hij van de afwezigheid van zijn meester nog volstrekt niet wist en bediende zich daar zelf van eenige koude spijzen uit het buffet.

De maaltijd duurde geen kwartier, want de jonge man werd door ongeduld als het ware verteerd.

Charles verliet dan zoo spoedig mogelijk de villa door het park, maar waarschuwde nu eerst den trouwen chauffeur Henderson, die bezig was, in de garage eenige auto's schoon te maken. Hij bracht den braven kerel, die met de grootste ontzetting luisterde, snel op de hoogte van het geval.

— Maar kan ik u niet helpen, mijnheer Brand vroeg de reus, terwijl hij den jongen man bij den arm greep. Ik gevoel wel lust om daar den geheelen boel kort en klein te gaan slaan!

— Dat zou ons voor het oogenblik niet veel verder brengen, beste James, antwoordde Charles ondanks zichzelf glimlachend. Wij moeten om te daarmee met list te werk gaan! Wil het daarmee niet gelukken, dan kunnen wij nog altijd geweld te baat nemen!

— En dan wendt gij u toch zeker tot mij, mijnheer Brand, vroeg Henderson gretig, terwijl hij zijn zware vuisten balde.

— Dat beloof ik je, James! Maar laat mij nu spoedig gaan, want hoe eerder het volbracht is, hoe beter!

Hij knikte den chauffeur vriendelijk toe, overtuigde zich, dat het kleine

pakje waarin zich de wonderlijke medicijn bevond in zijn zak zat, opende de kleine tuinpoort en stond het volgende oogenblik in de stille zijstraat waar zich nooit een sterveling liet zien.

In de Cromwellstreet riep een huurauto aan, die hem in een half uur naar het Queen Anna ziekenhuis bracht. Hij overhandigde den portier een visitekaartje, waarop met fijne letters de naam Dokter Hudson gegraveerd was en zei:

— Ik heb uit de bladen vernomen van den zwaar gekwetste die hier in den afgelopen nacht is binnengebracht, mijn vriend.

— Bedoelt gij John Raffles, dokter? vroeg de portier.

— Ik weet niet of hij zoo heet en dat kan mij ook niet schelen! Het is mij er slechts om te doen zijn kwetsuren te zien, daar ik juist op dit oogenblik een studie maak voor een brochure over bedrijfsongevallen. Of hij nu een inbreker is of een metselaar doet er weinig toe, hij heeft de kwetsuren in de uitoefening van zijn beroep gekregen denk ik! Breng mijn kaartje aan den directeur, of aan de hoofdverpleegster en vraag of ik den zieke eenige minuten mag onderzoeken.

De portier trok een bedenkelijk gezicht.

— Ik weet niet of dat wel zal gaan, dokter, want mijnheer Sullivan, onze bekwame detective, zweert nu bij hoog en bij laag, dat de man op de algemeene ziekenzaal inderdaad niemand anders is dan zijn tegenstander John Raffles.

— Dat zal de directeur wel uitmaken! riep hij uit. Haast u wat, want ik heb niet veel tijd.

De portier verwijderde zich, maar hij keerde spoedig weder terug, vergezeld door een verpleegster die den bezoeker den weg zou wijzen. De naam van dokter Hudson scheen een goeden klank te hebben en zijn verzoek was

aanstonds ingewilligd. De verpleegster ging hem voor, een breede trap op naar de eerste verdieping van het kolossale ziekenhuis. Charles prentte zich goed den weg in, dien hij volgde, teneinde die desgewenscht later te kunnen terugvinden.

De verpleegster stond stil voor een glazen deur en zei op zachten toon:

— Ik moet u zeggen, dokter, dat de gekwetste nog tamelijk zwak is, en dat u hem slechts eenige vragen zult kunnen stellen; onze eigen geneesheer heeft hem volstrekten rust voorgeschreven en hij zou zijn bed niet voor over een week mogen verlaten.

Hierop opende zij een deur, en liet den gewaanden dokter Hudson binnen. In de groote mannenzaal van het ziekenhuis lagen op dit oogenblik slechts een twintigtal patienten. Het licht stroomde naar binnen door een twaalfstal groote ramen, zes aan iedere zijde van den wand, en die tot bijna aan de zoldering reikte.

Bij het vierde raam van de deur lag John Raffles met bleek gelaat in zijn krib. Zijn oogen waren gesloten en zijn blanke krachtig gespierde handen waren op het dek uitgespreid. Zijn voorhoofd was verbonden, evenals zijn hals.

Naast hem zat de hoofdverpleegster op een stoel, bezig met het verzorgen van een nieuw verband. Zij stond haastig op toen zij den geneesheer zag naderen en ging hem eenige stappen tegemoet.

Toen zei zij:

— De zieke heeft zooeven geslapen, dokter, maar hij gevoelt zich nog zeer zwak, ik vrees dat gij niet lang met hem zult kunnen praten!

— Ik zal het niet lang maken, zuster, hernam Charles.

Raffles had bij het hooren van de stem de oogen opgeslagen en vestigde ze nu onderzoekend op het gelaat van zijn bezoeker.

Het scheen of er een onmerkbaar glimlach vluchtig over zijn gelaat vloog. Blijkbaar had hij zijn vriend herkend... Charles had de hand in zijn zak gestoken. Hij trad nu op den zieke toe, haalde zijn horloge uit den zak, greep zijn pols en controleerde den polsslag. Maar met groote behendigheid drukte hij Raffles het kleine pakje poeders in de hand.

Charles stelde een aantal vragen, welke Raffles met zwakke stem beantwoordde, betastte zijn spieren hier en daar, zei eenige banale woorden van troost en opbeuring en verliet daarop weder de zaal.

Tot de verpleegster die hem uitgeleide deed, zei hij :

— Het is een vrij gecompliceerd geval en de man is inderdaad zeer zwak. Ik geloof niet, dat hij binnen de veertien dagen zal kunnen worden ontslagen.

— Hij zal wel niet worden ontslagen, dokter, maar regelrecht van ons ziekenhuis naar de gevangenis gaan, zei de verpleegster op zachten toon.

Eenige minuten later stond Charles weder op straat.

— Ik weet nu op een haar na waar hij ligt en de rest zal kinderspel zijn, want de vensters zijn hier niet getralied ! Het verwondert mij een weinig dat Sullivan hem daar laat liggen ! Maar misschien is hij wat gerust gesteld, omdat de geneesheer van de inrichting hem zal hebben medege-deeld dat Raffles inderdaad zeer zwak is, en dat in de eerste dagen iedere poging tot ontvluchting is uitgesloten.

Op de buitenzijde van het papiertje waarin de poeders gewikkeld zijn, heb ik geschreven dat ik hem morgennacht van twee twee uur af in het park van het ziekenhuis in de buurt van zijn raam met kleeren zal opwachten ! Gelukkig is alles dus nog niet verloren !

Het overige van den dag en de geheele volgende dag gingen voor Charles en Henderson in de grootste spanning voorbij.

De jonge man kocht dadelijk alle groote bladen zoodra zij uitkwamen, en het bleek maar al te duidelijk, dat Raffles onherroepelijk in den kuil zou storten, dien de verraderlijke Nicholson voor hem gegraven had.

Geen oogenblik zou de politie op het dnkbeeld komen, dat de bekende professor valsch spel speelde ! Zijn verklaringen waren ook zeer natuurlijk en aannemelijk.

Het kistje met diamanten scheen nog niet onder 't puin te zijn teruggevonden, ofschoon de opruiming zoo snel plaats had, als het gevaar voor nieuwe instorting gedoogde.

Eindelijk sloeg het één uur in den nacht. Alles was voor de ontvoering in gereedheid gebracht. Henderson zou Charles met een zeer snelle auto tot in de buurt van het ziekenhuis rijden en daar op zijn terugkeer wachten.

Charles wist wel, dat het wonderlijke geneesmiddel Raffles in die twee dagen zoo goed als geheel had kunnen doen herstellen.

De vraag was slechts of hij gelegenheid zou zien, ongemerkt de ziekenzaal te verlaten, waar nog twintig andere mannen lagen. Het was kwart voor tweeën in den nacht, toen de auto in de beurt van het ziekenhuis stil hield.

— Wacht hier, en kom dadelijk aanrijden als ge het afgesproken sein hoort, zei Charles op fluisterenden toon.

Hij richtte zijn schreden naar het hek dat het ziekenhuis en den grooten daarbij behoorenden tuin omringde en zag al spoedig dat het niet al te moeilijk zou zijn over het hek te klimmen. Maar tevens zag hij dat het hek juist tegenover de plek waar zich de ramen van de ziekenzaal bevonden, aan den kant waar de krib van John Raffles stond, door een agent van politie bewaakt werd !

Ontsnapping en wraakneming

De man stond met den rug naar de straat gekeerd en hield zijn blikken onafgewend op het vierde venster gevestigd.

Charles raadpleegde zijn -horloge. Het was drie minuten voor tweeën! Hij mocht geen oogenblik aarzelen, want wellicht zou reeds het volgende oogenblik het raam door Raffles geopend worden en dan zou alles verloren zijn!

Hij sloop als een kat op den agent toe en juist toen deze zich een oogenblik omwendde bracht hij den ordebewaarder zulk een geweldigen slag tegen de punt van zijn kin toe, dat de man als een gevlede os neder stortte.

Het was geen oogenblik te vroeg! Juist op dat oogenblik ging het vierde venster langzaam open en verscheen er een vage gedaante, die even den afstand mat, en toen onverschrokken den sprong midden in een bloemperk waagde, een sprong van drie meter hoogte!

Charles liet een zacht gefluit hooren! Raffles had het blijkbaar gehoord en kwam naar het hek toe. Charles gaf het afgesproken sein, en in de verte naderde de auto die redding zou brengen. Vlug als een kat, en blijkbaar volkomen gezond, klom Raffles tegen het hek op en liet zich aan den anderen kant weder zakken. Het volgende oogenblik lagen de beide vrienden in elkaars armen!

Charles sloeg den langen mantel dien hij had medegebracht om Raffles, die zich in nachtgewaad bevond en fluissterde hem toe:

— Vlug wat, wij hebben geen oogenblik te verliezen, de agent daar-ginde kan aanstonds weder bij zijn krachten komen!

Raffles had den mantel omgeslagen en de twee vrienden snelden de auto

tegemeet. Nog voor hij goed en wel stilstond sprongen zij erin.

— Naar huis, Henderson! beval Charles op fluisterenden toon.

— Neen Henderson, naar den hoek van de Queens Road en de Durham-street! liet de bevelende stem van Raffles zich hooren.

Charles slaakte een kreet van schrik.

— Ben je krankzinnig geworden, Edward? Wil je u in het hol van den leeuw wagen? Wat wil je daar in 's hemelsnaam uitrichten?

— Het kistje met diamanten halen, antwoordde Raffles laconiek. Heb je hier schoenen en behoorlijke kleederen in den wagen? Een revolver en zoo meer?

In plaats van te antwoorden liet Charles zich sprakeloos achter in de kussens vallen. Dit was meer dan hij verdragen kon!

Een man, die bijna door een ontploffing gedood was, die ternauwernood aan het gevaar eener gerechtelijke onderzoeking en alles wat daarop zou volgen ontkomen was, die de warmte van het ziekbed nog meedroeg, en die toch aanstonds zijn oorspronkelijk plan weder opvatte, zoodra hij zich in vrijheid bevond!

Zooveel onverzettelijke wilskracht moest Charles wel met stomheid slaan!

Zwijgend zag hij toe, hoe Raffles zich bukde, de schoenen en kleederen greep welke de jonge man voor alle veiligheid had mede genomen, en deze haastig aantrok, hoe hij de revolver uit den zak nam en nakeek, hoe hij daarop rustig een sigaret aanstak en zich behagelijk in de gemakkelijke kussens uitstrekte.

— Mijn sigaret heb ik het ergst gemist! merkte Raffles op. De brave dokter wilde mij volstrekt niet toeslaan te rooken! Begrijp eens!

— Hoe gevoel je u nu? vroeg Charles.

— Zoo gezond als een visch! Mijn middeltje, dat je mij zoo handig hebt weten te bezorgen, heeft zijn werking niet gemist.

— Maar je bent toch zeker nog wat zwak?

— In 't geheel niet!

— Toch niet sterk genoeg voor zulk een gevaarvolle onderneming?

— Toch wel! De gedachte dat ik Nicholson dezen streek betaald kan zetten, sterkt mij meer dan alle geneesmiddelen ter wereld.

— Maar wij zullen Nicholson daar in 't geheel niet vinden! riep Charles wanhopig uit. Wat zou hij in dat half vernielde huis zoeken?

— De diamanten natuurlijk! Vergeet je dan, dat de politie niet beter weet, of die behooren toe aan den Amerikaan Elias Bunsh?

— Welnu? Dan behoeft Nicholson slechts kalm af te wachten tot de politie het kistje met juweelen onder het puin heeft opgedolven en weder aan den zoogenaamden Bunsh ter hand stelt!

— Geloof je? Daarop zal iemand als Nicholson niet wachten! Hij moet vreezen, dat ik ieder oogenblik zijn geheim zal verraden, nu hij mij toch eenmaal voor de haaien gelooft. Hij weet dat ik zeer veel dingen niet kon mededeelen aan de politie, zoolang ik mijn incognito kon bewaren, maar dat niets mij meer behoefde te weerhouden, zoodra ik gevangen en mijn lot beslist was!

— Daar is veel waarheid in, Edward!

— Dat zou ik ook meenen! Hij zal het zekere voor het onzekere kiezen. Bunsh ligt met koorts in het gasthuis en kan gaan ijlen en klappen, de politie kan hutaeroeking bij hem doen op

mijn aanwijzing, dat alles wil hij niet afwachten. Ik weet zeker dat wij hem daar zullen vinden!

— Maar de politie zal het huis bewaken, waar zulk een fortuin begraven ligt!

Raffles dacht even na.

— Er zullen toch zeker niet meer dan twee man zijn, en dat is voor een man als Nicholson geen bezwaar. Hij zal er wel wat op gevonden hebben!

Juist reed de auto de Durhamstreet in. Raffles tikte tegen de voorruit. De auto stond stil, en de beide mannen stapten uit.

— Wacht hier James en let goed op het sein, zei Raffles op zachten toon.

De brave chauffeur knikte en de twee mannen liepen snel langs de huizen totdat zij het zwaar beschadigde huis bereikten. Aan den voorkant scheen inderdaad een agent op wacht te staan. Raffles en Charles liepen snel naar den achtermuur van den tuin en klommen er vlug over heen. Voorzichtig liepen zij naar den achtergevel van het huis. Er viel niets te zien of te hooren. Het huis leek uitgestorven. Blijkbaar achtte de politie de bewaking door dien eenen agent voldoende.

Raffles opende geruischloos de achterdeur en de twee vrienden drongen het huis binnen. Geruimen tijd stonden zij in de duisternis onbeweeglijk te luisteren. Toen ving hun oor een licht geruisch op, als van steengruis dat behoedzaam ter zijde wordt geschoven. Sluipend gingen de twee mannen op het gerucht af, dat van de eerste verdieping klonk. Zij gingen in het donker de trap op en staken voorzichtig hun hoofd boven het kleine portaal uit. Op eenigen afstand stond een kleine lantaarn, welker stralen een hoop puin belichtte en de donkere gedaante van een man, die in gebukte houding bezig was, dat puin met een korte schop terzijde te schoffelen. De onderkant van zijn gelaat, van zijn oogen

af, was geheel door een zwarten doek bedekt. Nu en dan hield hij op, om met zijne handen in den hoop te voelen.

Charles bracht zijn mond vlak bij het oor van Raffles en fluisterde bijna onhoorbaar :

— Hoe is hij binnengekomen?

— Door de achterdeur ! Ze was open en daarom wist ik dadelijk dat mijn vermoeden juist was ! antwoordde Raffles op dezelfde manier.

Er verliep bijna een uur zonder dat er eenige verandering in den toestand intrad.

Nicholson delfde naar de juweelen en Raffles en Charles keken onzichtbaar in de duisternis rustig toe. Maar plotseling slaakte de graver een zwakken juichtkreet. Zijn handen begroeven zich in het puin en het volgende oogenblik hief hij het lang gezochte juweelenkistje omhoog. Hij bekeek het van alle kanten, schudde het, stond haastig op, greep de lantaarn en wilde zich verwijderen. Het volgend oogenblik zou hij den trap genaderd zijn...

Eensklaps sprongen Raffles en Charles op en rezen onverhoeds voor den ontstelden schurk als uit den grond.

— Laat mij u van dit kistje ontlasten, waarde professor ! zei Raffles op hoffelijken toon. Gij zijt niet zeer jong meer en het mocht u te zwaar zijn. Neen, geen beweging, of ik schiet ! Bindt hem, vriend ! zoo wendde hij zich tot Charles.

Nicholson slaakte een gebrul als van een getergden leeuw en trachtte zich te verweren, maar een hevige slag van Charles' revolverkolf maakte hem wijzer. In een ommezien was hij gekneveld, geboeid en in een hoek van de gang neergelegd.

— Wat zullen wij met hem doen ? vroeg Charles fluisterend.

— Ik zal hem aan zijn noodlot overlaten, zei Raffles kortaf. Dat wil zeggen aan den agent, die buiten op wacht staat. Als men op Scotland Yard nu nog niet gelooft dat professor Nicholson een gevaarlijk sujet is, nu men hem op dit uur van den nacht in dit huis vindt, terwijl ik voor een toelichtend briefje zal zorgen, dan is men daar nog dommer dan ik steeds gedacht heb ! En nu voorwaarts !

Raffles klemde het kostbare kistje onder zijn arm, sloeg er zijn mantel overheen en wierp nog een laatste blik op zijn doodsvijand, die met oogen vol machtelozen, giftigen haat aanzag.

— Wij zullen elkander nu wel voor het laatst gezien hebben, waarde professor, zei Raffles, althans gedurende vele jaren ! Gij zijt een ellendige moordenaar en een gewetenlooze schurk, ontvang daarvoor uw loon !

Haastig gingen de beide mannen denzelfden weg terug dien zij gekomen waren. De kaarslantaarn bleef bij Nicholson achter. Zij klommen weder over den muur, liepen de Durhamstreet in en gaven het teeken. Aanstonds kwam de auto aanrijden.

— Rijdt langzaam tot bij den agent voor het huis, Henderson en dan full speed naar huis, zoodra ik het beveell zei Raffles.

Het bevel werd opgevolgd. Toen de auto met doorwerkenden motor voor den verbaasden agent stilhield, boog Raffles zich over het portier en zei :

— Goede vriend, gij zoudt er goed aan doen, eens dit huis binnen te gaan, dat aan uw bewaking is toevertrouwd. Op de eerste verdieping bij den trap, zult gij een gebonden man vinden, bij een kaarslantaarn. Lever dien man aanstonds op Scotland Yard af, en laat men hem daar houden, totdat mijnheer Sullivan bericht krijgt van John Raffles ! Rijdt op, schuifwiel !

De auto stoof in vliegende vaart weg... 't Volgend oogenblik was zij uit het oog verdwenen.

Toen de agent van zijn verbazing bekomen was, begaf hij zich haastig naar de aangeduide plek. Hij vond er

niets dan een lantaarn, een eindje kaars en eenige touwen met nog smeulende einden.

Nicholson had met behulp van de kaars uit de lantaarn de koorden die hem bonden weten door te branden...

De volgende aflevering bevat :

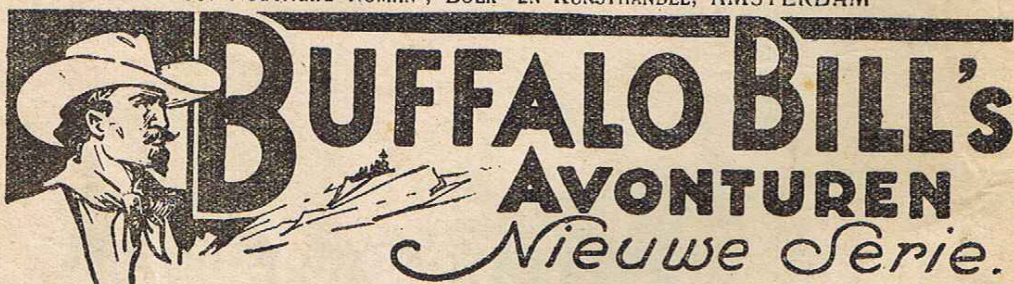
De Meester herleeft

Verschijnt aanstaande week.

VRAAG AAN UW DAG-
BLADVERKOOPER DE

REUZENBIJVAL

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

VERSCHIJNT OM DE
VEERTIEN DAGEN

REEDS VERSCHENEN :

- 1001. — De Geheime Schat der Yaqui-Indianen
- 1002. — Rood-Veder, 15-jarige Prairieloper
- 1003. — De Knaap-Verkenner
- 1004. — Dave-Darrell, de roover van Dead-Easy
- 1005. — De Spookmijn.
- 1006. — De geheimzinnige Boschmensch.

VOLGENDE WEEK VERSCHIJNT :

- 1007. — Bella Brandon, de Ruiterkoningin.